EKİM

*İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır*

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 87, 15 Aralık '93

# Siyasal süreçlerde kilitlenme

Son birkaç günün iki olayı sembolik bir anlam taşımaktadır.

İlki doğrudan Genelkurmay'dan gelen bir emirle *Özgür Gündem*'in yayınının zorbaca engellenmesidir. Yeni Terörle Mücadele Yasası'nın başlıca amaçlarından biri zaten yurtsever ve devrimci basının susturulmasıdır. Fakat terör devletinin yasal kılıflar beklemeye bile tahammülü kalmamıştır. O bir generaller ve polis şefleri rejimidir ve böyle bir rejime, tam da bu yaptığı yaraşır.

Demirel tam bu sırada, sermaye çevrelerinin Kürt sorununa ilişkin bir tartışma platformunda yaptığı konuşmada, sorunu doğru ve dosdoğru tanımlamaktadır. Evet, Kürt halkı bugün öncelikle iş ya da ekmek değil, fakat ulusal özgürlük istemektedir. Demirel aynı konuşmada sermaye cephesinde egemen olan eğilimi de net bir biçimde dile getirmiştir. Sömürgeci sermaye düzeni özgürlük mücadelesini ne pahasına olursa olsun boğmak kararlılığındadır. "Siyasal çözüm" sözcülüğü yapan ve bu doğrultuda olmadık kesimlerle diyalog köprüsü oluşturan bir günlük gazeteye karşı gösterilen kaba zorbalık, işte bu tercihi sembolize etmektedir.

Son günlerin ikinci sembolik olayı ise DEP kongresidir. *Özgür Gündem*'in zorbalıkla engellendiği bir sırada toplanan bu kongreye havasını veren burjuva pragmatizmi, Kürt özgürlük mücadelesi için ciddi bir geri adımın ifadesidir. DEP bgün baskılara hedef olan ve kapatılmak istenen bir partidir. Bu bir gerçek. Ne var ki, kongrenin partiye yönelen baskıları sözümona bir parça hafifletmek adına TC bayrağı gölgesinde gerçekleşmesi, ciddi bir geri adımın ötesinde, utanç verici bir olaydır. Bu bayrak sömürgeci sermaye egemenliğini, onun 70 yıllık inkar politikasını, katliamlarını ve zulmünü simgeliyor. Kürt halkı binlerce evladını feda ederek bu ulusal zulüm simgesini reddetmiştir. Onu "taktik" ya da politik esneklik adına yeniden kullanmak durumunda kalmak, Kürt devrimcilerinin sık sık kullandığı bir tabirle, "şehitlerin anısına saygısızlıktır". Zulmün icazetine sığınılarak özgürlük mücadelesinde mesafe katedildiği nerede görülmüştür? Bunun iyiniyet sergilemekle, birlik ve kardeşlik mesajı vermekle ne alakası var? Bu olsa olsa sömürgeci düşmanı bir parça rahatlatacak ve aynı ölçüde de pervasızlaştıracaktır. Bunu görmek için bu kadar "iyiniyetli" bir kongre karşısında gösterilen tutumlara bakmak bile yeterlidir.

Bu olay bir kez daha Kürt özgürlük mücadelesinin yumuşak karnının DEP olduğunu göstermiştir. Tabanında Kürt emekçileri yer alsa da DEP bir Kürt burjuva partisidir. PKK'nın özgürlük mücadelesindeki özel ağırlığı, bu partinin kendi sınıf karakterinin tüm sonuçlarını sergilemesini şimdilik engelliyor. Ne var ki, özgürlük mücadelesi üzerindeki iç ve uluslararası basıncın arttığı her durumda, bu parti sınıf karakterinden gelen zaaflarla kendini ortaya koyuyor. Son kongre bunu yeniden göstermiştir.

***

Bugünün Türkiye'sinde siyasal süreçlerin seyrinde bir zorlanma, bir tıkanma sözkonusudur. Bu özellikle Kürt sorununun bugünkü seyri üzerinden kendini göstermektedir. Bunun temel nedeni ise Türkiye işçi sınıfının siyasal mücadelede kendi yerini bir türlü alamamasıdır. Türkiye işçi sınıfı siyasal mücadelede kendi yerini alamadığı içindir ki, Türk burjuvazisi topluma kanlı ve keyfi bir polis rejimi dayatıyor ve mazlum bir ulusa her türlü zulmü reva görebiliyor. Türkiye işçi sınıfı siyasal mücadelede kendi devrimci rolünü oynayamadığı içindir ki, gösterdiği tüm fedakarlıklara, katlandığı tüm acılara ve sergilediği tüm kahramanlığa rağmen Kürt halkı özgürlük mücadelesini bir

sonuca bağlamakta zorlanıyor.

Bu siyasal süreçlerde belli bir kilitlenme ve dolayısıyla yozlaşma demektir. Burjuvazi bunu keyfilikte her türlü sınırı aşarak ve "demokrasi" maskesi altında bir kontrgerilla rejimini egemen kılınayı başararak gösteriyor. Kürt özgürlük mücadelesi ise kendi mülk sahibi sınıflarından yarar umarak, onlarla ilişkilerinin bozucu etkilerini yaşayarak ve bu sonuçlara katlanarak...

Tıkanıklığı yaratan durum, Türk burjuvazisinin en büyük şansı, Kürt özgürlük mücadelesinin ise en büyük açmazıdır. Bu aynı zamanda işçi ve emekçi hareketinde bugün halen yaşanan kısır döngünün düğümlendiği noktadır.

İşçi kitleleri son 13 yılın politika ve uygulamalarının kendilerinde yarattığı derin memnuniyetsizliği ve mücadele potansiyelini henüz ortaya koyabilmiş değildir. '87 sonrasının hareketliliği bunu zaman zaman zorlamış, fakat hareket bu düzeye bir türlü ulaşamadan her seferinde geri çekilmiştir. Bunlar sınırlı kalan, politik mecraya akamayan çıkışlar olarak kalmıştır.

Bugün yine nispi bir durgunluk var. Bu yılgınlık ya da yorgunluğun değil, çıkış yolu bulamamanın, politik mücadele ve eylem kanallarına akma gücünü bir türlü gösterememenin ifadesidir. Sınıf hareketi politik bir sıçrama yapmak eğilimi ve potansiyeli taşıyor, fakat bunun halen fiilen gerçekleştiremiyor. Bu bugünün Türkiye'sindeki kilitlenmenin odak noktası, dolayısıyla da çözüm halkasıdır. Politik mecraya akıp devrimcileşecek bir işçi hareketi, baskı ve sömürünün bunalttığı milyonlarca emekçiyi de sarsacak, siyasal-sınıfsal güç dengelerini altüst edecektir.

Sınıf hareketindeki bu tür bir gelişme için her biri bir ateşleme mevzisi olarak görülmesi gereken ve bu nedenle azami bir ilgiyi gerektiren işçi direnişlerine karşı ilgisizliği hedef alan eleştirilere yoldaşlarımız bu gözle bakabilmelidirler. *"İçerden müdahalenin en olanaklı koşullarını direnişler sağlıyor. Eğer işçilerin adeta, 'önderlik edin' diye bağırdığı bu gibi durumlarda görevimizi yapamazsak, bütün kapıların kapalı olduğu koşullarda fabrikalara nasıl girebileceğimizi düşünmek gerekir."*

Kuşkusuz buradaki zaaf daha genel bir sorunun bir parçasıdır. Bu sınıf hareketindeki (dolayısıyla devrim cephesindeki) önderlik boşluğu sorunudur. Siyasal süreçlerdeki kilitlenmenin temel nedeni işçi sınıfının siyasal mücadeleden uzaklığı ise, bu uzaklığın temel nedeni de işçi hareketinin yaşamakta olduğu önderlik boşluğudur. Bilimin ve tarihin verileri yeterince açıktır. İşçi sınıfı salt kendi çabalarıyla bağımsız bir sınıf kimliği kazanma gücü gösteremez. Bu bir önderlik, bir öncü parti sorunudur. Bu nedenle önderlik ihtiyacını karşılamak, sınıfın devrimci öncüsü olacak partiyi yaratmak, bugünün en acil sorunudur.

Bu hiç de genel, ortada duran, nasıl karşılanacağı belirsiz kalan bir görev değildir. Sol hareketinin bugünkü tablosu yeterince açıktır. Bu tablo içinde aynı ölçüde açık olan bir gerçek var. Sınıfın devrimci öncü parti sorununu ancak biz, biz Ekimci komünistler bir çözüme bağlayabiliriz. Bu sorunu ya biz çözeriz, ya da Türkiye devrimci hareketinin bugünkü manzarası ışığında bakıldığında, bu görev sahipsiz, bu sorun çözümsüz kalacak demektir.

EKİM'in partileşme perspektifi I. Genel Konferans'ında ortaya konulmuştur. Önümüzdeki görevlere bunun ışığında yaklaşmalı, partileşme sürecini hızlandırmalıyız.

Kuşkusuz olaylar partiyi beklemiyor. Fakat bizde siyasal süreçlere müdahale için durup partiyi beklemiyoruz. Zira parti bir kuruluş anı değil dinamik bir oluşum sürecidir. Biz bu süreci yıllardır yazıyoruz. Bu süreçte yavaş ilerledik, fakat buna rağmen bugün önemli bir gelişme aşamasına ulaşmayı da başarmış bulunuyoruz. Lenin, devrimci sınıf partisini "örgütlenmiş bir azınlık" olarak tanımlıyor ve sorarak yanıtlıyor: *"Nedir bir örgütlenmiş azınlık? Eğer bu azınlık gerçekten sınıf bilincine sahipse, kitlelere liderlik etmeye gücü yetiyorsa, gündemdeki her soruya doğru cevap vermeye gücü yetiyorsa, o zaman bu, gerçekten partidir..."*

Dinamik bir süreç olan partileşmeyi, öncü sınıf örgütü niteliğine ulaşmayı bu özlü tanımlamanın ışığında kavramalıyız.

Düzen iliklerine kadar çürümüştür, devlet kan içinde yüzüyor. Fakat buna rağmen düzen ve devlethüküm sürüyor. Çünkü tarihsel olarak bu düzenle ve devletle gerçek bir hesaplaşmaya yetenekli tek sınıf, bugün henüz bu çatışma içindeki gerçek yerini alabilmiş değil. Çünkü o, devrimci öncüden yoksun, önderlik boşluğunun tüm zaaflarını derinlemesine yaşıyor.

**EKİM**

## *Genel direnişi örgütlemek için ileri!*

# Topyekün savaş tırmandırılıyor

Sermaye iktidarı, Kürt halkının ulusal özgürlük ve kurtuluş mücadelesine, işçi hareketine, devrimci cepheye ve tüm toplumsal muhalefete karşı sürdürdüğü kanlı, kirli ve vahşi saldırılarını ilk defa 1. koalisyon hükümeti sırasında "topyekün savaş" kavramının altında topladı. Topyekün savaş, burjuvazinin faşist egemenliğine ve TC'nin sömürgeci niteliğine karşı çıkan tüm siyasal güçlere yöneldiği gibi, en meşru iktisadi ve siyasal haklarını talep eden kesimleri de hedef aldı. Kürdistan'da koca bir ülkeyi ve üzerinde yaşayan halkı tankla, topla yok etmeye kalkışan, katliamdan, soykırımdan geri durmayan faşist sermaye devleti, metropollerde sokakta, evde, işkencehanelerde, zindanda devrimcileri katletti. Fabrikanın, okulun, hastanenin, devlet dairesinin önüne jandarma ve polisi diken faşist iktidar, işçi sınıfının, memurların, emekçilerin, lise ve üniversite öğrencilerinin en küçük kıpırdanışında copuna, silahına davrandı. İnsanları yerlerde sürükledi, kollarını kırdı, kan revan içinde bıraktı. Yetmedi gözaltına aldı, işkenceyle, tehditlerle, ajanlık teklifleriyle teslim almaya çalıştı. Halkın haber alma özgürlüğüne tahammüllü olmayan sermaye iktidarı, devrimci ve yurtsever basın üzerindeki baskıları büsbütün artırdı. Devrimci ve yurtsever gazete ve dergileri kapattı. Kapatamadığını ise toplatarak ve dağıtımını engelleyerek susturmaya çalıştı. Demokratik kitle örgütlerinin faaliyetlerinin önüne barikat dikti, toplumsal muhalefetin birçok legal örgütünü kapattı. Çalışanlarını gözaltına aldı, zindanlara attı. Faşist devlet, kendi içindeki karanlık güçleri harekete geçirerek birçok yurtsever ve devrimci gazeteciyi katlettirdi, yozlaşma ve dejenerasyon ortamında aydın özelliğini koruyan insanları diri diri yaktı, gencecik insanların kanına girdi. Sermayenin faşist ideolojisini sindiremeyen öğretmenleri, memurları, doktorları, hemşireleri, öğretim görevlilerini sürdü, görevinden aldı, baskıyla yıldırmaya çalıştı.

Bu saldırının sadece bir yüzüydü. Savaşın diğer boyutu psikolojik ve ekonomikti. Burjuva medya kana doymayan bir histeriyle Kürdistan'daki kirli savaşı "vatan, millet, sakarya" edebiyatıyla pazarlamaya çalıştı. Sermaye iktidarı insanlığın tüm değerlerine tecavüz etmekten çekinmedi. Devrimcilere karşı düzenlediği yok etme operasyonlarını kanlı vahşet gösterilerine dönüştürdü. Kanını özgürlük için akıtan yurtsever şehitler üzerinde adeta tepindi. Yurtsever, devrimci ve aydın insanları çirkin provokasyonlarla hedef gösterdi. Akan kanla birlikte sevinç naraları attı. Kadın gerillaların cesetlerini soydu, çırılçıplak gazetelerinde sergiledi. Türk halkını Kürdistan'da yaşanan soykırım, katliam ve zulüme işbirliğine çağırdı. Kürt halkı ile PKK'yı ayrı tutmak demagojisine başvurdu, ancak PKK önderliğinde özgürlük için mücadele eden kardeş Kürt halkını her vesileyle terörist olarak lanse etmekten geri durmadı. Faşist çeteleri devreye sokarak birlikte kardeşçe yaşayan Kürt ve Türk halkını birbirine düşürmeye çalıştı. Türk bayrağı ve ayyıldız etrafında Türk şovenizmini kışkırtan faşist bir kampanya başlattı. Kendi çocukları Uludağ'da, İsviçrelerde bar-pavyon eğlenirken, emekçi halkın çocuklarını haksız ve kirli bir savaşa yem gönderdi, arkalarında gözü yaşlı bıraktığı ailelerin tepkisini kardeş Kürt halkına çevirmeye çalıştı. MHP aracılığıyla ve sivil polis önderliğinde faşist gösteriler düzenledi. Halkı galeyana getirerek, kudurmuş histerisine ortak etmeye çalıştı. Sömürgeci faşist sermaye devletinin çıkarlarını en acımasız, en kestirme ve en kanlı yolla savunmaktan geri durmayacak kahramanını yaratmak için Amerikan pasaportlu, prof. ünvanlı sarışın bir hatunu allayarak pullayarak koltuğa oturttu. "Bu iş ya bitecek, ya bitecek" sloganı eşliğinde kanla doldurduğu kadehlerini tokuşturdu.

Ortalıkta toz dumana karışırken, "kan, kan, daha çok kan!" naraları atılırken işçi sınıfına, kamu emekçilerine ve diğer ücretli kesimlere karşı başta özelleştirme, işten atılmalar, örgütlenme ve grev hakkının elden alınması, ağır vergiler, gittikçe daha da tırpanlanan sefalet ücreti olmak üzere ekonomik bir harekat başlattı. Hain sendika bürokrasisiyle işbirliği içerisinde işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu elde ettiği hak ve kazanımlarını kuşa çevirdi. Her karşı çıkışın ardından işçi kıyımına girişti. Kürdistan'da kardeş Kürt halkının yürüttüğü tümüyle meşru ulusal kurtuluş mücadelesine karşı

kanlı haçlı seferlerine dönüştürdüğü kirli savaşın tüm ekonomik faturasını işçi sınıfına ve diğer emekçi kesimlere yükledi.

Sermaye düzeni topyekün savaşı tüm vahşetiyle sürdürürken ne devrimci cephe, ne de işçi sınıfı hareketi anlamlı bir karşı çıkış ortaya koyamadı, koymadı. Proletarya ve emekçi kesimlerde hoşnutsuzluk giderek artarken, öfke doruk noktalarına varmış ancak çıkış yolu bulunamamıştı. Yer yer patlak veren eylemler ortak bir mücadeleye dönüşmemiş, dolayısıyla gerçek bir yaptırım gücüne kavuşamamıştır. Devrimci hareket ise asgari müştereklerde birleşen ortak bir eylem iradesini ortaya koyamadı. Bu yöndeki çabalara ilgisiz kaldı. İlgilendiği kadarıyla da burjuva demokrat bir platformu aşamadı. Yanıbaşımızdaki Kürdistan topraklarında sömürgeci faşist Türk devleti koca yerleşim bölgelerini yerlebir ederken, Lice'de yaşandığı gibi topyekün Kürt halkının katline girişirken, devrimci hareketteki müdahalesizlik ve iktidarsızlık ile işçi sınıfındaki duyarsızlık ve sessizlik koca bir utanç lekesi oldu.

Burjuvazi, başta devrimci hareket ve işçi sınıfı olmak üzere toplumsal muhalefetin zayıflığından yararlanarak onu daha da güçsüz ve etkisiz bir duruma düşürmek için elinden geleni ardına koymuyor. Bugün örgütsüzlük, dağınıklık ve perspektifsizlikle boğuşan proletaryanın ve emekçi katmanların çıkış arayışlarından büyük bir rahatsızlık duyuyor. Toplumsal hoşnutsuzluk artarken devrimci bir çıkışın olanaklarının da çoğaldığını hisseden sermaye düzeninin huzuru gittikçe kaçıyor. Bugün devrimci harekette varolan performansızlık, işçi hareketini dumura uğratan dağınıklık ve örgütsüzlük faşist diktatörlüğe yeni saldırılar için zemin hazırlıyor. Ancak topyekün savaşı en uç noktaya tırmandırma girişimi, bir yandan kendisine karşı yönelen en cılız sesi dahi boğma amacı taşırken, öte yandan içten içe kaynayan toplumun altına dinamit koymaktadır.

Yeni Terör Yasası, gündeme alınan idamlar, DEP milletvekillerinin dokunulmazlıkların kaldırılmasına yönelik atılan adımlar, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı alınan yeni önlemler, *Özgür Gündem* gazetesinin işgal edilmesi, tartışılan sıkıyönetim... tüm bunlar topyekün savaşın daha da tırmandırılacağı, en vahşi, kanlı ve terörist yöntemlerle toplumsal muhalefetin üstüne gidileceğini gösteriyor. Hedef genişlettirilmektedir. Demokrasi ve özgürlük palavraları atan sermaye iktidarı, "ya bizim yanımızda yer alacaksın, ya da hiç olmayacaksın" düsturu ile hareket ediyor. Yalnızca yurtsever ve devrimci kesimin aktif militanları, işçi sınıfı hareketinin eylemli kesimleri değil, sempati duyan, destek veren, devletin faşist uygulamalarından rahatsızlık duyan tüm kesimler tasfiye edilmek istenmektedir. Nazi Alman faşizminin hüküm sürdüğü yıllardaki gibi: "İlk önce Yahudileri ve Çingeneleri götürdüler sesimi çıkarmadım, ardından komünistleri götürdüler, sesimi çıkarmadım, sıra geldi sosyalistlere sesimi çıkarmadım, demokratları götürdüler suskun kaldım, şimdi de benim kapım çalındı."

Evet, sizin de kapınızın çalınmasına az kaldı. Kirli savaşı suskunlukla seyreden, devrimcilerin katledilmesine ses çıkarmayan, gencecik insanların sokak ortasında kurşunlanmasına seyirci kalan, yurtsever ve sosyalist basın mensuplarının haince öldürülmelerine, demokratik kitle örgütlerinin kapatılmalarına, devrimci basının engellenmesine karşı çıkmayan, fabrika işgalindeki işçiyi, eylemdeki memuru desteklemeyen ama "ah elim kıralaydı da oyumu vermeseydim" diyen sıradan işçi ve emekçilerin sırası gittikçe yaklaşmaktaır. Öyle ki, sermaye düzenine küçük parmağını kaptıran kolunu da yitirir. Kolunu kaptıranı ise yiyip bitirirler. Egemen burjuvazi ile işçi ve emekçi sınıflar arasındaki çelişkiler sürdükçe, -ki gittikçe derinleşen çelişki sınıflı düzenin doğasındadır- tarafsız kalmak olanaksızdır. İşçi sınıfı ve emekçiler için "ya bizim yanımızda olacaksın, ya da hiç olmayacaksm"ın anlamı şudur: Alınterinin son damlasını, yüreğin ve beyninle birlikte bize teslim etmezsen seni kırıp geçirmekten geri durmayacağız.

Topyekün savaşa karşı topyekün bir karşı saldırıyı örgütlemek için ileri!

***Gençler! Kirli savaşa alet olmayın!***
***Askere gitmeyin!***

# Devlet terörüne "terör yasası" dayanmıyor

Egemen sınıfların baskı yasaları, sınıflararası çatışmaların boyutlanmasına göre biçim değiştiriyor. Baskı yasalarında yapılan değişikliklere bakılarak sömürgen sınıfların açmazlarını gözlemek mümkündür.

Takrir-i Sükun, 141-142, sıkça uygulanan sıkıyönetim ve "terörle mücadele" yasaları...vb., Türk burjuvazisinin, ezilen sınıfların mücadelesi karşısında kendi egemenliğini güvenceye alabilmek için başvurduğu hukuksal araçlardır. Egemen burjuvazi elindeki bu kirli araçları istediği dönemde, dilediği biçimde bulundurma ve kullanma hakkına sahiptir. Bürokratik yapılanma, baskı yasalarını dama taşı gibi oynatabilecek biçimde düzenlemiştir.

"Düşünce" ve "eylem" suçu ayırımı sömürgecilerin dillerine doladıkları sahte ikilemden başka bir şey değildir. Bu ayrımm hiçbir maddi dayanağı yoktur. Yerine göre konuşmak, yazmak bir eylemdir. Düşünceleri yazılı olarak çoğaltmak ve aynı inançlar doğrultusunda örgütlenmek eylemden de öte, düpedüz terördür.

Eğer burjuvazi insanların kafasından geçen düşünceleri saptayacak teknik donanıma sahip olsa düşünce de terör kapsamına girecektir. Yalan makinaları yaparak bunu da denediler. Ama işlerine yaramadı. İnsan beyni ve iradesi her zaman kendi yarattığı teknolojinin üzerinde bir güce sahiptir. Özgür iradeyi yenecek bir kuvvet yaratmak olanaklı değildir.

Kitleler nezdinde hiçbir yaptırım gücü kalmamış 141-142'yi değiştirerek "düşünce" ve "eylem" suçunu ayırdılar (!) Bu değişiklik demokratikleşme palavraları eşliğinde yapılınca eski "düşünce suçluları", yeni "sermaye uşakları" tarafından hararetle alkışlandı. Türk burjuvazisi Özal önderliğinde bazı yerleşik düşünce kalıplarını kırmış gibi gözükse de, egemenliğini riske sokacak hiçbir "demokratik" açılıma girmemişti. 141-142'nin yerini alan Anti Terör Yasası "düşünce" ve "eylem" suçunu değil, düzen içi muhalefet ile devrimci mücadeleyi birbirinden ayırmak için çıkartılmıştı.

Bugün mücadele daha da boyutlandı. Daha üç yıl önce çıkartılan anti-terör yasası burjuvazinin ihtiyaçlarına cevap veremez hale geldi. Daha önce düşünce suçu olarak işlem gören konuşma, yazma vb. etkinlikleri terör suçu kapsamına alındı. Hükmolunan cezalar artırıldı. Terörle Mücadele Yasası'nın yeni hedefi, düzenin çizdiği çerçevenin dışında düşünmenin yasaklanmasıdır. Artık yeni yasaya göre düzene karşıt olan düşünce "terör"dür.

Yeni Terörle Mücadele Yasasının temel hedeflerinden biri devrimci Kürt ulusal mücadelesini etkisiz hale getirmektir. Laikliğe karşı işlenen suçların da terörle mücadele kapsamının içine alınması SHP'nin faşist yüzünü maskelemek için öne sürdüğü sahte bir girişimdir. Burjuvazi açısından gerekli olan bugün için rahat hareket etme olanağı sağlayacak yasa hükümleridir. Ve SHP'nin yeni Terörle Mücadele Yasasıyla Kürt halkının mücadelesine ve ona destek veren her türlü düşünce ve eylemin yasaklanmasına yönelik bir itirazı yoktur.

Bu yasa son şeklini almasa bile, ana çerçevesi belirlenmiştir. "Tam bir faşizm" yasası olduğu kamuoyunun ortak değerlendirmesidir. Kaldı ki yasanın bu biçimiyle yeterli olmayacağını savunanlar da var; DGM Başsavcısı Nusret Demiral gibi... "Teröristler 3 ayda idam edilsin" diyor Demiral... "Yataklık edenler, bağış verenler terörist olarak suçlansın; destek veren sendika ve dernekler kapatılsın, sorumlular cezalandırılsın" vb. diyor. Sonuç olarak yeni yasanın ne şekilde uygulanacağının esasları da belirlenmiş oluyor.

Asıl geçerli olan gerçek yaşamın yasalarıdır. Ülkede devlet terörü kol geziyor. Ve bu terör burjuvaziye göre meşrudur. Komünistler, devrimciler ve ezilen Kürt halkı için yalnızca burjuvazinin baskı yasaları değil, onların kendileri de gayri meşrudur.

Terörle mücadele yasasına karşı mücadele platformları bu gerçekler ışığında oluşmadığı müddetçe, burjuvazinin "ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" politikası kabullenilmiş olunacaktır.

Türk burjuvazisinin tüm yasa ve yasaklarıyla birlikte tarihin çöp sepetine atılacağı günler yakındır.!

## *Devrimcilere çağrımızdır*

# Tutsaklara saldırıyı göğüsleyelim

Sınıf mücadelesi, iktisadi ve siyasi krizin derinleşmesiyle birlikte giderek yükselmekte ve keskinleşmektedir. Sermaye sınıfı, düzenini ve iktidarını tehdit eden bu gelişmelerin önünü alabilmenin ve iktidarını pekiştirebilmenin çözümünü, başta Kürt halkı olmak üzere işçi sınıfı ve emekçi yığınlara yönelik topyekün bir saldırıda görmektedir. Bu bile sermaye düzeninin açmazının ve çözümsüzlüğün göstergesidir. Bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşen sermaye iktidarının çıplak bir zora ve şiddete dayalı canice saldırganlık dışında emekçi yığınlara verebileceği başka bir şey yoktur.

MGK güdümlü kontr-gerilla cumhuriyeti önümüzdeki dönemde uygulamayı hedeflediği sıkıyönetim, seferberlik, savaş hali rejimine terör yasası ve idamların gündeme getirerek hazırlık yapıyor. Anti-terör yasası adı verilen terörist yasa ile başta ilerici devrimci basın olmak üzere tüm devrimci demokratik mevziler üzerinde terör estirilerek pasifize edilmesi, devrimci öncünün ezdirilmesi yoluyla toplumsal muhalefetin düzene boyun eğdirilmesi amaçlanmaktadır. İdamlar yoluyla mücadelenin teslim alınmak istenmesi yine aynı politikanın bir devamıdır. Bugün bir direniş odağı olan zindanlar idam saldırısıyla teslim alınmak isteniyor. Zira Kürt hareketine ve işçi hareketine boyun eğdirebilmenin tek yolunun ancak onun devrimci öncüsünden koparılmasıyla mümkün olabileceğini sermaye iktidarı çok iyi biliyor. Bu nedenle zindanlarda bulunun devrimci tutsakların imhasına ve teslim alınmasına yöneliyor. MGK basınının PKK önderlerinin imha edileceğini söylerken kastettiği daha çok zindanlardaki önder kadrolardır. Özetle, terör yasası ve idamlar devrimci öncünün imhasını ve devrimci basının sustu-rulmasını amaçlamaktadır. Bu gelişme bir kez daha, sermaye iktidarının, sınıf mücadelesinin ulusal mücadele dahil yükselmesi ve sertleşmesi karşısında topyekün katliamlar dahil olmak üzere her türlü canice saldırılara yöneleceğini gösteriyor.

Kontr-gerilla rejiminin bu saldırganlığını ancak işçi sınıfını politikleştirerek ve devrimci mücadeleyi yükselterek boşa çıkartabiliriz. Biz devrimci tutsaklar, devrim cephesinin bir mevzisi olarak kendi alanımızda, topyekün imha savaşının birer halkası olan terör yasası ile idamların boşa çıkartılarak engellenmesi yönünde kavgamızı yükseltiyoruz Bugünkü süreçte başta komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin sınırsız bir özveri ve kavga ruhu ile düşmana karşı verilen devrimci mücadeleye sarılmalarının yaşamsal bir görev haline geldiğini düşünüyor ve bunu tüm komünistlerden ve devrimcilerden bekliyoruz.

Sonuç olarak diyoruz ki, düşmanın devrimci tutsaklara yönelik imha saldırısına karşı barikat olalım. Bunu boşa çıkarabilmek için sesimize ses, gücümüze güç katalım.

***Ekimci bir tutsak***
**Sağmalcılar Cezaevi**

## *Özgür Gündem* gazetesine saldırı

Kürt özgürlük hareketinin yükselişi karşısında tam bir acz içerisine düşen sermaye devleti, kendi terörist hukukunu bile hiçe sayarak, *Özgür Gündem* gazetesinin merkez binasına ve temsilciliklerine saldırdı. Bir çok çalışanını gözaltına aldı, büroları harabeye çevirdi. Bir süredir MİT basını görevini ifa etmekte, *Özgür Gündem* gazetesini hedef göstermekteydi. Ardından böyle bir saldırının gelmesi hiç şaşırtıcı olmadı.

Sömürgeci sermaye devleti Kürt ulusal mücadelesini destekleyen herkesi düşman ilan etmektedir. Bu saldırı devletin topyekün savaş planının parçası, onun bir uzantısıdır. Geri püskürtmek için işçi sınıfının birleşik, örgütlü, militan mücadelesini yükseltmeli, kardeş Kürt halkının özgürlük kavgasına omuz vermeliyiz.

*Özgür Gündem* çalışanlar saldırılar karşısında kararlılıklarını belirterek şunları söylediler:

*"Özgür Gündem gazetesi şimdiye kadar 16 şehit vermiştir. Biz, bu şehitlerimizin anısına da bağlı kalarak halkların özgür sesi olma görevimizi sürdüreceğiz. Hiç bir baskı, zor, tehdit bizi bu onurlu yoldan geri döndürmeyecektir."*

## *Küçükçekmece Belediye işçileri direniyor*

# Örgütlü ve kararlı bir direniş örneği

Küçükçekmece Belediyesi direnişini ziyaret ettiğimizde mücadelenin 55. gününde olan işçiler gelişimizi sevinçle karşıladılar.

Direniş 1100 işçiyi kapsıyor. 8 aydır maaşlarının ve 1992 yılının sözleşme farklarından doğan toplu alacaklarının sosyal demokrat işveren tarafından ödenmemiş olması nedeniyle başlamış.

Sosyal demokrat işveren direnişin 37. gününde temizlik işlerini götürü olarak bir taşeron firmaya vermiş. İşçiler toplu halde taşeron firmayı kovmak üzere harekete geçmişler ve polis jopunu enselerinde bulmuşlar. Direnişin 48. günü yine bin kişilik bir toplulukla taşeron firmaya karşı yürüyüşe geçilmiş. Polis havaya ateş açmış. İşçiler sırtlarına inen jopları ele geçirmişler. Direnişi kıramayacağını anlayan amirler işçilere yalvarmak zorunda kalmışlar.

Direniş boyunca halkın sağlığını tehdit eden bölgelerin çöpleri toplanmış ve direnişin amacı halka anlatılmış. Ancak halkın büyük bir kesimi bugün halen direnişe duyarsız.

Belediye işçileri, birlikteliklerini oluşturma sürecini şöyle özetlediler.

*"3 Mart 1993'ten sonra Belediye-İş, Genel-İş çekişmesi oldu. Bu rekabet 8 ay direnişe geçmemize engel oldu. Daha sonra bu çekişmeyi aşarak temsilcilerimizle birlikte eylem komitemizi kurduk Şu anda mücadele taban insiyatifiyle sürüyor.*

*"Aldığımız ilke kararları şöyle: Sendikal rekabeti içerecek tartışmalar olmayacak; işverenle görüşme sırasında işyeri temsilcileri, eylem komitesi üyeleri ve sendika genel merkezi birlikte bulunacak; eylemin zenginleştirilmesi taban ve komitenin görüşmeleriyle karara bağlanacak; eylemin devamı ya da bitirilmesi konusunda tabanın insiyatifi geçerli kılınacak; eylemin sendika merkezinin denetimine girmesine asla izin verilmeyecek."*

İşçiler işverenin eylemi kırabilmek için bir çok oyun tezgahladığını söylüyorlar. *"Belediye Başkanı komitemizle görüşmesinde, 'Ankara'ya gidiyorum, toplu alacaklarınızı sıfırlayacağım'. diyerek eylemi bitirmemizi istedi."*

Ancak işçiler bu yalanlara inanmamışlar.

*"Daha sonra ise, kamuya ait bir benzin istasyonunu satışa çıkararak alacaklarımızı ödeyeceğini söyledi. Ardından benzinlik satışına mafyanın el koyduğunu, bu yüzden satışı yapamadığını söyledi."*

Devlet hak sahibi işçiye karşı jop kullanırken bir mafya ile başa çıkamıyordu.

Belediye Başkanı direnişin 51. günü, birer maaş tutarında bile olmayan ücretleri öncelikle yandaşlarına dağıtmak istemiş. Ancak işçiler topyekün bir direniş ve yuhalamayla başkanı kovmuşlar. Ücretlerini geri vererek bu oyunu bozmuşlar.

Kağıthane işçilerine destek amacıyla bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştiren Küçükçekmece Belediye işçileri, İstanbul çapındaki tüm grev ve direnişlere maddi ve manevi destek vermişler. Ancak kendi mücadeleleri için sınıf kardeşlerinden yeterli desteği göremediklerini bildirdiler. Yürüyüşlerine yalnızca Avcılar ve Eminönü Belediye işçileri katılmışlar.

Türkiye'deki sendikal hareketi de değerlendiren direnişçi işçiler; *"Türkiye'de sendikal hareket bitmiştir, sendikaların altı boştur. Sendika şubeleri platformunun yaptığı toplantı sevindiricidir. Ancak daha önceki toplantılarda olduğu gibi, örneğin 1 Mayıs toplantısında 'Ölsek de Taksim, kalsak da Taksim' diyenler, o gün sokağa bile çıkamadılar. Zafer Sineması'ndaki toplantı da siyasi dalaşmalara sahne oldu. Alınan kararlar içerik olarak biraz genişletilmiş, yargısız infaza karşı ve Kürt sorununun çözümü için maddeler konulmuştu. Ama buna rağmen ayakları havada kaldı.*

*"Sendikaların konumu işçilere anlatılmalı, işçiler sendikaya rağmen sorumlu davranarak kolları sıvamalı, çözüm yolları aramak gerektiğinde sendika merkezleri basılmalı, mücadeleye zorlanmalı."*

Sınıf hareketinin gelişmesi konusunda önemli ipuçları veren bu mücadele: 1. Sendikal düzeyi aşmış durumda 2. Önemli ölçüde politikleşmiş 3. Sosyalizm düşüncesiyle tanışmış 4. Sınıfın birliğinin önündeki engelleri sorguluyor 5. Sosyal demokratların ve devletin kimlerin yanında olduğunu görüyor. 6. Mücadeleyi bizzat yöneterek ve denetleyerek, önderlik sorununu kavrıyor. 7. İşçi sınıfının birliğinin tüm yasa ve yasakları yıkarak kendi yasalarını yapacağının gücüne ve bilincine varıyor.

Belirli bir aşama kaydeden bu direniş deneyimi, devrimci sınıf mücadelesi için önemli bir kazanımdır. Komünistler olarak görevimiz, sınıfın en yetkin unsurlarını partileşme sürecine kazanmaktır.

**E. DAĞLI**

# Öncü Plastik işçileri direnmekte kararlılar

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde iki yıldır faal olan Öncü Plastik Dayanıklı Malları A.Ş.'de çalışan 65 işçi 14 Ekim'den beri direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler direnişe çıkmadan bir ay önce Petrol-İş Sendikasında örgütlenmişlerdir. Bunun karşısında işveren lokavt uyguladı. "Ya hep beraber, ya hiçbirimiz" şiarıyla, işçiler sermayenin saldırılarına karşı direnişe geçtiler.

GÖSB'de orta-büyük 92 atölye vardır. Şu an 65'i faal durumdadır. Sendikalaşma yeni başlamıştır. Öncü Plastik işçilerinin mücadelesi özel bir anlam taşımaktadır. Bunun farkında olan kapitalistler Gebze Ticaret ve Sanayi Odası'nda biraraya gelerek GÖSB'ne sendikalaşmayı sokmama karar aldılar.

Öncü Plastik işçileri; ortalama asgari ücretle günde 12 saat ve haftada 7 gün çalışıyorlar. Çalışma kamplarını aratmayacak bir şekilde yemek saati 15 dakika ve çalışma sırasında tuvaletler kapalı tutuluyor. Çalışan işçilere ve özellikle bayan işçilere onur kırıcı davranışlarda bulunuluyor.

İşçilerin direnişi sendikanın pasif desteği ve güdümünü aşabilmiş değildir. Kendi aralarında bir direniş komitesi kurmalarına rağmen, komite sendikaya bağlı olarak çalışıyor ve onu aşabilen bir eylemlilik sergileyemiyor. Direniş, karşısında tüm kapitalistleri ve onların bekçileri olan jandarma ve polisi bulmuş, ama bölgedeki işçilerin ve devrimci sosyalist kesimlerin dayanışmasını sağlayabilmiş değildir. İlk dönemlerde fabrikanın önünde bir çadırda direnişlerini sürdüren işçiler, daha sonra saldırıya uğradı. Sendika temsilcisi de dahil bir grup işçi gözaltına alındı. Şu an direniş bir otobüsün içinde sürdürülüyor.

Öncü Plastik işçileri genç, politikleşmeye açık bir kesim. Aralarında "soydaş" göçmen işçiler de var. Böyle bir direniş ile ilk sefer karşılaşmışlar. Sınıf kardeşliğinin ve dayanışmasının önemini yakalamışlar. Sınıf hareketinin durağanlığı ve gerekli dayanışmanın zayıflığı, Öncü Plastik işçilerinin direnişini bir küçük mevzi direnişi olmaktan kurtaramıyor. Ama Öncü Plastik işçileri, gerek mücadelenin kazandıracağı deneyim ve dersler gerekse de GÖSB'ında sınıf kardeşlerine anlamlı bir mücadele mirası bırakmak bakımından önemli bir adım attılar bile.

GÖSB'ni fethetmek Öncü Plastik'le buluşmaktan geçer. İlişkiler yalnız ziyaretlerle sınırlı kalmamalı, bizzat ortak hareket edebilmenin ortamı ve yaratıcılığı sağlanmalıdır. Somut politikalar saptamak ve buna uygun düşen eylemlerin örgütlenmesi... İşte sınıfın biricik partisine ulaşmanın yolu. Adımlarımızı hızlandıralım yoldaşlar...

# Akgündüz Üretim direnişi

Y. Bosna Akgündüz Üretim işçileri sendikal örgütlenme nedeniyle tensikata uğradılar. Barsak işleyerek ameliyat ipi üreten firmada 230 işçiden 190'ı DİSK Deri-İş'te örgütlenmiş durumda. İşçiler üretimi tümden durdurmuş bulunuyorlar. Direniş fabrika dışında sürmekte. Sendikayla birlikte oluşturulan bir direniş komitesi var. Direnişin 35. günü fabrika önünde bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya 40-45 civarında direnişçi, bir o kadar da ziyaretçi katıldı. "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın onurlu direnişimiz!" vb. sloganlar atıldı.

Değişik işkollarından gelen bazı işçilerden, ayrıca öğrenci gençlikten ve devrimci basından mesaj iletenler oldu. Özellikle işçi arkadaşların konuşmaları, daha çok sermayenin sınıf olarak örgütlü bulunduğu ve davrandığı, işçilerin de böye davranmak zorunda olduğu, dayanışma bilinci ve örgütlülüğünün zayıflığı üzerineydi. Direnişteki işçilere hem moral hem de mali katkı sağlamak amacıyla 6 Aralık'ta bir de Dayanışma Gecesi düzenlenmiş. Ancak Valilik izin vermeyince 13 Aralık'a ertelendi!

İhracata yönelik çalışan Akgündüz kapitalisti oldukça zor durumda. İşlerini fason yaptırmaya çalışıyor. Ancak yeterli olmuyor. Kapıya asılan "gelin tazminatlarınızı alın" çağrısına birkaç işçinin dışında pek rağbet yok.

Sendikaya üye olan 190 işçiden yalnızca 40-45 kişilik bir grubun fabrika önünde toplanması diğer işçilerin ilgisinin giderek dağılmasında önemli bir rol oynadı.. Fabrika dışında süren direnişlerin ortak özelliği genellikle direniş kitlesinin giderek daralması, yanlızlaşması olmaktadır.

*EKİM Bölge Komitesi:*

# Geç kaldık, ama seyirci kalmadık

Plaspen direnişinin bilgisi ve hareketimiz açısından eleştirel değerlendirilmesi MYO'muzun geçen sayısında yeralmıştır. İlk müdahaleyi gerçekleştiren yoldaşların insiyatifli davranışını kuşkusuz önemli ve anlamlı buluyoruz.

Bölge örgütümüz ise, Plaspen direnişine ilk defa 12 Kasım'da müdahale etmiş, işyerine işçi taşıyan servis sabah erken saatlerde durdurulmuştur. İşçilere, direnen arkadaşlarına destek vermeleri için uyarıcı konuşmalar yapılırken, genel grev-genel direniş broşürleri dağıtılmıştır. İşçilerden, broşür ve dayanışmanın önemi üzerine içerideki arkadaşlarıyla tartışmaları istenerek ayrılınmıştır. Fabrika önünde direniş seyrini belirlemek için gerçekleştirilecek olan toplantının bilgisini alan bölge örgütü, 15 Kasım'da Plaspen direnişine yönelik hazırladığı bildiriyle fabrika önüne gelen işçilerle buluşmuştur. Toplantının sendikada olacağı öğrenildiğinde fabrika önünde bulunan bir grup işçi ile buraya gidilmiştir. Yapılan toplantıda bir taraftan hazırlanan bildiri ve broşür (Genel Grev-Genel Direniş) dağıtılırken, bir taraftan da direnişin geleceğine ilişkin tartışmalara yön verilmiştir. Sendikanın olumsuz tutumu teşhir edilmiştir. Bir diğer yoldaş, işçilerin kendi zayıflık ve zaaflarına, kararsızlıklarına dönük eleştirel bir konuşma yaparak önemli bir etki yaratmıştır. İşçiler değerlendirme toplantısın'da "direnişe devam" kararı aldılar. Direnişte önemli bir role sahip bir işçi ile sonrasında irtibat sağlandı.

Bu işçi ile birlikte direniş yerine giderek, 15 günlük direniş nöbetini sürdüren dört kişilik grupla görüştük. İşyeri komitesini oluşturulmasının zorunlu olduğunu bir kez daha anlatarak, direniş çadırının kurulması gerektiğini, bunu birlikte yapabileceğimizi, çalışanları etkilemenin yolunun buradan geçtiğini belirttik. İşbaşı yapan dört işçi ile görüşme sağlan-masını istedik. Direnişin en iyi konumdaki işçisi, bu işçilerle görüşme önerimize, polisin saldırabile-ceği kaygısıyla uzak durdu.

Öte yandan, direnişe çevre fabrikalardan manevi/maddi destek sağlamak için çaba göstereceğimizi ifade ettik. Çadır kurma önerimize ise, işverenle polis şefleri arasındaki yakın işbirliği nedeniyle izin verilmeyeceği düşüncesiyle soğuk bakıldı. Bu görüşmede işverenin sürekli geçici işçi aldığını, çalışan işçi sayısının 150'ye, üretimin % 80 kapasiteye ulaştığını öğreniyoruz.

Bunun kendisi değiştirilemez miydi? Dire-nişin kendi sınırları içerisinde de olsa gelişmesi (direnişin 4'er kişi 15'er günlük nöbetler yerine toplu olarak sürdürülmesi, çadırın işyeri sahasında kurulması, işyeri komitesinin oluşturulması) belki sağlanabilir, örgütsel diyalog olanaklarının artırılması için daha çok çaba sarfedilebilinirdi. Bu durumun kendisi bir üst organla değerlendirilmiş ve sorumluluklarımız teslim edilmiştir.

Ancak, MYO'nun son sayısında Plaspen direnişini konu eden 2 yazının bize yönelttiği eleştiriler, belli bir duyarlılık ürünü iseler de, maddi bilgisizlikten olsa gerek, yeterince objektif olmadığını ve yer yer fazlasıyla sert bir uslüpla ele alındığını düşünüyoruz. Bugünden bakarak, yalnızca bizim değil, eleştiren yoldaşların da öğreneceği çok şey olduğu ortadadır. Esas olan yoldaşça işbirliği içerisinde eksikliklerimizi aşmak, müdahalelerimizi tüm kollardan ve bütün gücümüzle gerçekleştirmektir.

***EKİM Bölge Komitesi'nin 15 Kasım'da Plaspen işçilerine dağıttığı bildiriden...***

## *Kazanmanın yolu kavgadan, direnişten geçer...*

Burjuvazinin topyekün saldırısına işçi sınıfının toplu direnişi, politik Genel Grev'i ile cevap vermeliyiz. Bunun bir halkası Plaspen işçileridir. Plaspen direnişidir. Bu saldırıyı göğüsleyecek, cepheden savaşacak yegane güç işçi sınıfıdır. Sizsiniz! (...)

Burjuvaziye karşı yegane güç kendi örgütlülüğüdür. Kurtuluş işçi sınıfının iktidarında, kurtuluş sosyalizm'dedir. Sosyalizm için temel araç ihtilalci sınıf partisidir. Direnişiniz de gösteriyor ki, sınıf partisi acil ihtiyaçtır. Direnişinizle parti ihtiyacını birleştirelim. Bağımsız sınıf dayanışmasını geliştirelim. Örgütleyeceğimiz genel grev hattında yerimizi alalım. Bunun için direniş, grev komiteleri oluşturalım. Unutmayalım ki biricik gücümüz örgütlü politik birliğimizdir. (...)

## *Demokratik Üniversite Kurultayı*

# Anlık çözümler değil sabırlı siyasal çalışma

Üniversiteli öğrenciler Demokratik Üniversite Kurultayı'nın (DÜK) hazırlıkları içerisindeler. Belli ki üniversitelerde sorunların dağ gibi yığıldığı günümüzde öğrencilerin duyarsızlığını kırmak amacıyla böyle bir kurultay toplanmak isteniyor. Mücadelenin yoğunlaştığı bir sürecin daha örgütlü, bilinçli yönelişini hedefleyen bir kurultay olmayacak bu. Dernek faaliyetlerinin dibe vurduğu ya da varolan yapılarıyla iflas ettiği koşullarda Kurultay çalışması yeni bir örgütlenme çabası olarak formüle edilmekte. En azından hem göstergeler böyle, hem de DÜK'ün tanıtım kampanyası bu izlenimi veriyor.

Bu yıl üniversiteler öğretim yılına geçmişe oranla çok daha sönük başladılar. Devletin resmi açılışlarına bir kaç cılız örnek dışında alternatifler yaratamadılar. Tek başına bu bile Kurultay girişiminin hangi koşullarda başlatıldığını göstermeye yeter. Kısacası son günlerde yurtlarda ortaya çıkan kıpırdanışları dışta tuttuğumuzda üniversiteler pek içaçıcı bir görünüm sergilemiyorlar.

Oysa yüksek öğrenim gençliği her yönden sermayenin saldırısı ile karşı karşıya. Üniversiteler de dahil tüm eğitim kurumlarında burjuva anlamda bile bir bilimsellikten söz etmek hiç olanaklı değil. Çürümüş düzene yoz beyinler, uzmanlaştığı alanda dahi yetkinleşememiş "aydın"lar yetiştirilmekte. Bir çok öğrenci için, "daha iyi bir iş, daha iyi bir ücret" olanağını sağlayan kurumlar olarak görülen ve binbir çaba ile girilen üniversitelerin bugünkü haliyle kalifiye işsizler ordusu ürettiği de bir gerçek. Dahası sermaye devletinin sözcüleri şimdilerde üniversiteli gençliğe potansiyel asker gözü ile bakmakta. Kürdistan'da devletin yürütmekte olduğu kirli savaş için asker ihtiyacının bir kısmının da bizzat bu kesimden sağlanacağı biliniyor. Gençlik dergilerinin sayfalarını dolduran, yurt ve okul koşullarının bozukluğundan ise hiç söz etmiyoruz. Sorunları alt alta sıralamak gibi bir niyetimiz yok. Çünkü öğrencilerin tümünün hergün bizzat bunları yaşadığının bilincindeyiz. Kaldı ki, bugün devrimci ve sosyalist öğrencileri meşgul eden esas sorun öğrenci kitlesinde varolan umutsuzluğu ve boşvermişliği kırmak, başka bir deyişle onları politikleştirmek, dönüştürmek için nasıl çaba sarfedileceği olgusunda yatıyor.

Bugün öğrenci gençliğin apolitikliği, duyarsızlığı veri alınarak, her ne pahasına olursa olsun kitleselleşme hedefi kısır bir döngü içerisinde dönüp durmaktan öte bir fayda sağlamıyor. Kitleyi "örkütmemek", "kazanmak", "somut sorunlarına sahip çıkmak" adına yalnızca akademik-demokratik sorunların tartışıldığı bir kurultay daha baştan öğrencileri sığ ve geri bir bilince mahkum etmek anlamına geliyor. Bunu amaçlayanlar kendilerine „devrimci" adı takmış olsalar bile 1980'li yılların sonunda TİP-SP çizgisinin 1990'daki savunucuları olmaktan kurtulamıyorlar. Devletin, gençliğe yalnızca sınıfta kalma nedeni ile sermayenin çıkarları uğruna kirli bir savaşta ölmeyi dayattığı günümüz koşullarında, öğrencileri bu dar hedeflere haspsetmenin anlaşılır hiçbir tarafı yok.

***

1980'li yıllar yüksek öğrenim gençliğine dernekleşme hakkının tanındığı yıllar oldu. Asker, polis saldırıları ve YÖK yasası ile bilime ait ne varsa herşey silinip süpürülmüştü. Göstermelik taşra üniversitelerinin açıldığı, daha çok öğrenciye yüksek öğrenim verme adına fakültelere kapasitesinin çok üzerinde öğrenci alındığı, okulların polis kulubeleriyle donatıldığı, öğretim üyelerine yönelen saldırıyla birlikte eğitimin niteliğinin alabildiğine bozulduğu bir ortamda, göstermelik dernek hakkının tanınmasının hemen hiç bir anlamı yoktu. Gaspedilmiş tüm hakların yerine ortaya atılan bir kırıntıdan başka bir şey değildi bu.

Herşeye karşın bir mevzi olarak yüksek öğrenim gençliği tarafından kullanılabilirdi ve öyle de oldu. Bilindiği gibi dernek kurmaya ilk girişenler TİP'liler idi. Derneklerde örgütlenme çalışması okullardaki devrimci öğrenciler için de bir çekim merkezi oldu. Ne yazık ki dernekler bir süre sonra amaçlaştı. Öğrenci kitlesinin dışında solcuların tartışma kulüplerine dönüştü. Haftalarca süren "dernekleri nasıl kitleselleştirelim?" temelindeki kısır tartışmalar gençliğin örgütlenmesine herhangi

bir katkı sağlamadı. Nitekim derneklerin işleyişi, tüzüğü vb. üzerine yapılan toplantıların kendisi de bu yapıları geliştiremedi. Bu derneklerde herşey tartışıldı ancak net politik perspektifler konulamadı.

Dernekler öğrenci birliklerinin geliştirilmesi için bir araç işlevi görebilirlerdi. ÖB'ler yaratıldığında, işlevleri önemli oranda kendiliğinden azalabilirdi. Her bölümün, sınıfın vb. kendi temsilcilerini seçmesi ve bu temsilciliklerin merkezi bir yapıda toplanması için bir kaldıraç rolü oynayabilirlerdi. Ama bu türden öneriler tartışmalar arasında boğulup kaldı. Ne yazık ki gruplar "kimlerin derneğe üye olabileceği" konusunda aylarca tartıştılar, ancak örneğin gaspedilmiş temsilcilik haklarının geri alınması sorununda aynı oranda duyarlı davranmadılar.

***

Bu gün gerekli olan adı ne olursa olsun, öğrenci gençliğin doğrudan ve dolaysız katılımının sağlandığı, bizzat okulların içerisinde meşru örgütlülüklerin yaratılmasıdır. Doğal olarak bunlar burjuva yasallığının dışında olacaktır. Ancak kitleyle bütünleştikleri oranda meşrulaşacaklardır. Unutulmaması gereken ise örgütlerin hedefe varmada birer araç olduklarıdır. Hedefin doğru ve tutarlı bir biçimde saptanması bundan çok daha önemlidir. En ideal örgütlenme modelleri bile öğrencilerin perspektiflerini genişletmeyi, onları siyasi mücadele ve iktidar sorunu ile karşı karşıya getirmeyi amaçlamadığı sürece, içi boş birer reçete olarak kalmaya mahkumdur.

Öyleyse gençlik çalışması hangi perspektifler üzerine oturtulmalıdır?

*"Kuşkusuz sorun öğrenci yığınlarının üniversiteye dönük somut akademik ve demokratik istemlerine, **bütün bu istemlerin en genel ve ideal ifadesi demek olan** özerk ve demokratik üniversite şiarına sahip çıkıp çıkmamak değildir. Bütün bu istemlere ve bu akademik ve demokratik istemlerin ekseni olan 'özerk-demokratik üniversite' şiarına elbette sahip çıkılmalıdır. Bunu reddetmek yada küçümsemek, öğrenci hareketinin kitlesel temelini geliştirmenin, daha geniş kesimleri mücadeleye çekmenin önemli olanaklarını bir kenara itmek olur."*(*Ekim*, sayı: 8, Mayıs '88)

Ama bu faaliyetin yalnızca bir boyutudur. Komünistler gençliğin akademik-demokratik sorunlarına sahip çıkarken bunu iktidar mücadelesine tabi kılarlar. Özerk-demokratik üniversite mücadelesi temel alındığında, hedef bu şekilde belirlendiğinde, tüm sorunlar bu kavram içerisine doldurulduğunda gençliğin önünün açılması mümkün olmayacaktır. Öğrenci gençliğin önünde dağ gibi yığılmış sorunların çözümü bu düzenin yıkılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Topluma yararlı, bilimle donatılmış birer aydın olmak düzen sınırları içinde olanaksızdır. Özerk ve demokratik üniversiteler en nihayet bu düzenin burjuvalarına iyi eğitilmiş uzmanlar sağlar. Kar daha fazla kar prensibi ile ayakta duran kapitalizme bu bağlamda yalnızca taze kan verir. Sorunun çok daha canalıcı boyutu şu şekilde ifade edilebilir.

*"Oysa **temel devrimci görev**, öğrenci hareketinin politik niteliğini geliştirmek, temel devrimci şiarları öğrenci hareketi içinde yaymak, öğrenci hareketini sermaye egemenliğine karşı mücadele ve devrim ufkuyla donatmaktır."* (Age.)

Öğrenci gençlik içerisindeki faaliyet günübirlik kampanyalarla değil, ısrarlı, kararlı bir çabayla sonuç verici olabilir. Bir kaç siyasal ajitasyon ve propaganda çalışmasının hemen ardından elle tutulur sonuçlar beklemek pek gerçekçi olmayacaktır. Düzenin bir on yıldır gençliğe yönelik sistemli saldırısının yarattığı tahribat hiç de azımsanmayacak boyuttadır. Bu bağlamda hedefi oldukça bulanık Kurultayı gençliğin bugünkü sorunlarının üstesinden gelecek bir sihirli değnek olarak görmek, tek başına bu girişimin öğrencileri toparlayacağını, örgütleyeceğini düşünmek, dargörüşlülükten başka bir şey değildir. Kurultay amacı ve yönelimi doğru saptandığında, bunu uygun gerçekleştirildiğinde öğrenci gençliğin sorunlarının özgürce tartışıldığı bir ortama dönüşebilir. Ama kitlesel, militan bir örgütlülük yaratmak, onları mücadeleye seferber etmek çok daha inatçı ve sabırlı bir çalışmayı gerektirir.

Öğrenci gençlik işçi sınıfının politik mücadelesinin en temel destekçisi konumuna gelebilir, gelmelidir. Kaldı ki gelişen ve güçlenen politik bir işçi hareketi öğrenci gençlik için en tam ve en gerçek çekim merkezi olacaktır. İçinde taşıdığı devrimci başkaldırı potansiyalini anlamlı ve bilinçli bir biçimde devşirmek demek, onları sosyalizm ve devrim mücadelesine seferber etmek demektir. Yeter ki akademik demokratik sorunlarla sınırlı hedeflerin ötesine geçilebilinsin. Yeter ki komünistler gençliğin en diri, en coşkulu kesimine ulaşmayı gerçekleştirebilsinler. Yeterki büyük bir sabır ve inatla çalışma becerisi gösterilebilsin.

## Marjinalleşme pratiği mi, sınıfa dayalı devrimci siyasal faaliyet mi?

# Sınıf hareketinin gerçek örgütçüleri olalım

Bir konuda net olmalıyız. İşçi sınıfını siyasal mücadeleye ve sosyalizme kazanmayı ve örgütlemeyi pratik bir iş haline getirmeden, güçleri buna uygun düzenleyip seferber etmeden, örgütü oturtmak, yetkinleştirmek ve kendini yeniden üreterek zaafiyet alanlarını kurutmak olanaksızdır.

Organ çalışması oturtulmadan ilkellik ve amatörlük aşılamaz; çevre yaşamından örgütsel yaşama ve işlerliğe geçilemez. Bunlar basit doğrulardır. Fakat başka doğrular da var. Hedefleri isabetle belirlenen ve saptanmış alanlarda yoğunlaşan bir çalışma olmadan, bu çalışmanın gerektirdiği fonksiyonları yerine getirilmeyi kolaylaştıracak bir görev bölümüne gitmeden, ve en önemlisi, tüm bunlar bir sınıf çalışması perspektifi ve pratiği içinde anlamını bulmadan da, organ çalışması oturamaz.

Yığınlardan kopuk, sınıfa dayalı olmayan ve sınıfa ulaşma hedefini pratikleştirmeyen, örgüt platformunun kendi dar zemininde cereyan eden bir "pratik" (sözümona örgütsel faaliyet!) sınıf dışılığı anlatır. Bu, Türkiye'de, devrimci-demokrasinin sınıf dışılığıyla sıkı sıkıya bağlı, kendini/örgütünü sınıfın yerine ikame etme, devrimi gerçekleştirme sorununu örgütüyle sınırlı görme çarpık bakışının ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Devrimi örgütlemek devrimcinin işidir. Ne ki, devrimi gerçekleştirmek ve siyasal iktidarı ele geçirmek, ancak devrimci sınıfın kazanılması ve milyonlarca ve milyonlarca insanın harekete geçirilmesiyle mümkündür. Siyasal iktidarı ele geçirmek sınıf adına küçük bir azınlığın, bir grubun ya da kastın sorunu olarak görülmediği sürece, bu noktada bir tartışma yapılamaz. Ve doğal olarak, toplumsal sınıf zemininde kendini üretemeyen bir hareketin marjinal bir çevre olmaktan çıkması, gerçek bir devrimci kuvvet kazanması olanaksızdır.

*

Örgüt faaliyetinin organ çalışması üzerinde yükselebileceğini kabul etmek yetmez. Bunun gerçek politik yaşamda anlamını bulabilmesi için, çalışmasını sınıfla birleşmek ve onu mücadeleye yöneltmek somut pratiğiyle birleştiremeyen bir örgütçü, tüm iyiniyetine ve çabasına karşın, sınıf örgütçüsü olamaz. Bu alanda gerçek bir ilerleme sağlayamadıkça, kendini yeniden üretmez. Böylesi bir sözde örgütçü çoğu kere pratiğini değiştirmek yerine kısırlığı "koşullar"la izaha yönelir. Böyle yapmakla koşulları değiştirme ve "imkansızlık"ları aşma yeteneğini de kaybeder. Oysa bu aşamada henüz sorunun nereden aksadığını görememektedir ve kendine son derece güvenlidir. Örgütü kendi içinde "yetkinleştirme"ye ve "oturtma"ya yönelir. Böyle bir örgütçü artık işçi sınıfını devrim için örgütlemeye değil, sınıfa ulaşmak için örgütünü sözümona kendi içinde oturtmaya kafa yormaktadır. Örgüt içi trafik hızlanır. Randevudan randevuya koşmak günlük iş haline gelir. Randevular tüm zamanını alır. Bu yoğun trafikte aksayan randevuların yarattığı stres de işin cabası. Böylelikle bu "örgütçü" devrimcinin de bir işi (!) vardır. Sabah kalkıp randevularına koşuşturmak, akşama yorgun ve bitkin bir halde eve dönmek. Öylesine bir kıskaca girmiştir ki, sorunlara yukardan bakmak, onları irdeleyerek gerçek nedenlerine ulaşmak şansını da artık büyük ölçüde kaybetmiştir.

Bu tür bir sözde siyasal-örgütsel yaşam ile ilişkiler, devrimciyi memura dönüştürür. Kendini yeniden üretemez. Yetenek ve birikimini geliştiremez. Giderek ilişkilerini kanıksamaya başlar. İlişkileri yıpranma sürecine girer. Dar pratiğin yarattığı kısırlığın içinde döner durur. Bu kısırlık birbirinin ayrılmaz ikizi olan bürokratizmin ve memur zihniyetinin yeşermesini besler. Kendini yeniden üretmek için gerçek enerji ve güç kaynağı olan maddi toplumsal temele ulaşamamak, marjinalleşmeye kapı aralar. Bu arada örgüt de dar ve kısır tartışmalar içinde didişmenin sonuçlarıyla yüzyüze kalır.

*

Tüm bu tehlikelerin panzehiri, doğru perspektiflerle hareket ederek siyasal sınıf çalışması

içinde örgütünü geliştirmek ve yetkinleştirmeye çalışmaktır. Sınıf çalışması ise, arada bir sınıfa seslenen çağrılar dağıtmak, genel propaganda ajitasyon araçlarını kullanmakla sınırlandırılamaz. Bu faaliyetin sürekli ve sistemli hale getirilmesi, günceli genelle birleştirmesi, ve en önemlisi de, bilinçli olarak seçilmiş alanlar üzerinde ısrarla yoğunlaşması önemlidir. Ne ki, bu bile sınıf çalışmasının yalnızca bir yanıdır. Tamamlanamaması, bütünlüklü bir faaliyet hüviyetine kavuşturulmaması durumunda, nankör bir çaba olmaktan öteye gitmez. Çünkü faaliyetin sonuçlarını devşirecek tarzda düzenlenmemiştir.

Sınıf çalışmasının öteki yanı ise bizzat sınıf devrimcisi - örgütçünün omuzları üzerinde yükselen örgütleme, eğitme, harekete geçirmedir. Bu anlamda örgütçü, aynı zamanda sınıf içinde çalışan, sosyal çevresi, kitle ilişkileri işçi ilişkilerinden oluşandır.

Örgütçü, işini başarıyla yapmak için, sınıfın kitlesini tanımak, düşünme biçimlerini öğrenmek, psikolojisini anlayabilmek, onlarla kaynaşabilmek, yalnız üretim sürecindeki yerini değil bütün maddi yaşamını ve koşullarını yakından bilmek, deyim uygunsa, sınıf kitlesinin soluduğu havayı solumak zorundadır. Bunu yapamayan bir örgütçünün başarı şansı ya hiç yoktur, ya da tesadüflere kalmıştır. Maddi yaşamı ve sosyal çevresiyle sınıf ilişkilerinin dışında olan bir örgütçünün sınıfın bireyleriyle manevi köprüler kurabilmesi, onun beynine ve yüreğine hitap etmeyi başarması da olanaksızdır. En iyimser yaklaşımla bu örgütçü, bir aydındır. Oysa parti örgütçüsü, sınıf kökeninden bağımsız olarak, bir parti işçisi olmak zorundadır.

Kitle çalışması, geniş sınıf ilişkileri, yalnızca örgütün ve hareketin kendini yeniden üretmesinin güvencesi değil, aynı zamanda örgütün ve kadronun düşman saldırılarından korunmasının da en iyi ve kalıcı güvencesidir. İllegal bir ihtilalci örgütün güvenliğini sağlamak için teknik tedbirler kendi başına yetersizdir. Düşman saldırılarından korunmanın en iyi yolu illegal yaşamın kurallarına uymaksa, bu kuralların yaşam bulacağı biricik maddi toplumsal zemin de, geniş sınıf ilişkileri, bu ilişkilerden kurulu sosyal çevredir. Bu ilişkiler içerisinde kaybolmayı başaramayan bir kadronun günlük yaşamda falso üstüne falso vermesi de kaçınılmazdır.

Tüm organlar ve tüm yoldaşlar soruna bir de bu gözle bakmalı, değerlendirmeli ve sonuçlar çıkartmalıdırlar.

Örneğin kadroların sosyal çevresi kimlerden oluşmaktadır? İşçi sınıfının kitlesiyle bağ kurmak için alışılagelmiş ve giderek kanıksanan "resmi" ilişkiler kurma yöntemleri dışında başka yollar deneniyor mu? (Aile ziyaretleri, işçilere misafir olmalar, birlikte oturup sohbet etmeler, piknik gezileri, ailece sinema, tiyatro ve konserlere gitmeler vb.). Örgütçü zamanını planlı ve tasarruflu kullanıyor mu? İşçilerden oluşan ilişkileriyle yayın alışverişi dışında kaç gün ya da gece birlikte olunabiliyor? Gidilen evlerde bir "misafir" mi ya da bir dost ve yoldaş gibi mi davranılıyor? Özellikle genç işçi ilişkilerinin aileleriyle diyalog kuruluyor mu? Kadrolaşmak açısından gelecek vaadetmeyen ama örgütün bir taraftarı ya da destekçisi olan bir işçiyi ne kadar harekete geçirebiliyoruz? Bu tip ilişkilerin sosyal çevrelerine girmek için neler yapıyoruz? Dolaylı dağıtım kanalıyla ***Ekim***'i ve öteki yayınlarımızı ulaştırdığımız işçi çevreleriyle yüzyüze gelmek için neler yaptık? Örneğin işçi evi olduğunu tespit ettiğimiz yerlerle doğrudan ilişki kurmak için neler düşünülüyor? (Herhangi bir vesileyle evine gitmek gibi.) Dolaylı dağıtımı yaparken bizi gören ve kendi gazetesinin elden verilmesini isteyerek alıp çantasına koyan bir okurumuzla diyalog kurmak üzere fırsatlardan faydalanabiliyor muyuz? Uzun dönemdir faaliyet yürüttüğümüz temel çalışma alanları -fabrikalardaki işçilere ulaşmak için fabrika dışında hangi yolları denedik? (Örneğin, sendikasına oturduğu semt kahvesine gitmek gibi.) Başımız sıkıştığında gidip kalabileceğimiz, ya da bir yoldaşımızı geçici olarak yerleştirebileceğimiz kaç tane çevre ilişkisi yaratabilmişiz? vb. vb.

Bu soruları uzatmak mümkün. Ancak sorunun yeterince açık olduğunu düşünerek gereksiz görüyoruz.

*

Ve son bir sorun daha. Sınıf devrimcisi için politik faaliyetin içerik ve yönünün sınıfa dönük olması yetmez. Aynı oranda önemli bir başka sorun da, faaliyetinde sınıfa dayanma, sınıfın devrimci öncü kesimini de bu faaliyete katabilmeyi başarmaktır. Örneğin ...'de yaşanan tensikat sorununu ve pratiğimizi ele alalım.

Tensikat öncesi ve kıyının yaşandığı günlerde işçilere seslenen bildirileri doğrudan ulaştırabiliyoruz. Politik bir hareket için gerekli olduğu tartışma kabul etmez bir faaliyettir bu. Ne var ki bu, fabrika içindeki ilişkiler ve imkanlar

değerlendirilerek, hatta daha çok işin bu yanına ağırlık verilerek yapılamıyorsa, bir yetersizlik var demektir. İçeriği doğru, çağrıları isabetli olmak koşuluyla, yürütülen propaganda-ajitasyon faaliyeti fabrika ilişkilerimize ya da dosdoğru fabrikalardaki bir bölüm işçiye dayanılarak yapılabiliniyorsa, kullanılan imzanın fazlaca bir önemi yoktur. Aynı içerikle iki farklı koldan seslenebilmenin ayrıca önemi vardır. Hatta bazı durumlarda "devrimci işçiler", "sosyalist işçiler" ya da "A fabrikasından işçiler" imzasını tercih edebiliriz. Komünistlerin temel sorumluluğu sosyalizmle işçi hareketinin politik birliğini sağlamaktır. Teorik-felsefi içeriği olan bu tanımın maddi yaşamda karşılığını bulmasında imza yalnızca bir semboldür. Biz dar grupsal çıkarlar ya da amaçlar peşinde değiliz. Sınıfı siyasal iktidar için harekete geçirmeye çalışıyoruz. Herşey bu amaca bağlı ve tabi olmalıdır.

İşçi sınıfı kitlesinin bugünkü verili geri bilinciyle devrimi ve sosyalizmi kendi dışındaki bir sorun olarak gördüğü ve aym oranda devrimcilere mesafeli davrandığı dikkate alındığında, içerden müdahale imkanlarının geri bilinci kurmada oynayacağı rolün ayrıca bir önemi vardır.

Sınıfı kazanmak devrimi kazanmaktır. Sayısız zorlukların ve büyük engellerin döşendiği böyle bir yolda hırs, inisiyatif, yaratıcılık ve kararlılıkla yürümek sınıf devrimcisi komünistlerin işidir.

# Dar kabuğu kırarak kitlelere ulaşmalıyız

Örgütsel çalışmanın sonuçlarına dönüp bakıldığında açık bir şekilde görülecektir ki, biz, yürüttüğümüz ajitasyon ve propaganda faaliyetinin sonuçlarını toparlamak bir yana, eldeki mevcut güçleri yetkinleştirip harekete geçirmeyi, onların enerji ve yeteneklerinden doğru bir şekilde yararlanmayı henüz pek beceremiyoruz. Çoğu zaman ideolojik çalışmayla kazandığımız güçleri pratik beceriksizliğimizle kaybedebiliyoruz. Her Ekimci komünist bu yüzden kitlelere yönelik çalışmada kendi pratiğini gözden geçirmeli ve sorgulamalıdır. Hata ve zaaflarını bulup onlara vurmalı ve kendisini hızla aşmalıdır. Çoğu zaman hareketin ihtiyaçlarına cevap verebilmek adına hatalara düşebiliyoruz. İlişkilerin düzeyini gözetmeksizin bazen bir ilişkiden yapabileceğinden öte şeyler bekliyoruz. Yapamadığında ise ilke ve disiplin adına sekter bir tutum takınabiliyoruz, ya da tersinden demokrasi adına liberalizme kayabiliyoruz. Ekimci komünistler bu duruma düşmemeli ve bu iki kavramdan hızla kendini soyutlamalıdır. Çünkü sekterizm bizi yalnızlığa ve darlığa götürecek, liberalizm ise ilke ve değerlerimizden hızla uzaklaştıracaktır. Bu, görev ve sorumlulukları karşısında kimseyi eleştirmeyeceğimiz, tavır almayacağımız veya ilkelerimizde ısrarlı olmayacağımız anlamına gelmez. Tersine bu iki kavramdan (sekterizm ve liberalizm) uzaklaşmak, bize kitlelere yönelik pratik çalışmada devrimci yöntemi yakalamada ve ilkelerimize bağlı kalmakta büyük avantajlar sağlayacaktır.

Unutulmamalı ki, biz herhangi bir mezhebin üyeleri değil, parti öncesi bir parti inşa hareketinin komünist kadroları, üyeleri, aday üyeleri, militanları veya taraftarlarıyız. Bizler mevcut sömürü düzenini yıkmaktan öte, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünyayı yaratmak gibi yüce bir davası olan komünistleriz. Kitlelere yönelik olarak yürüttüğümüz ajitasyon ve propaganda faaliyetinin sonuçlarını toparlamak, örgütlemek ve değerlendirmek zorundayız. Ne var ki, bizde yürütülen ajitasyon ve propaganda faaliyetinin sonuçlarını toparlama konusunda dönüp geriye baktığımızda, bunda başarılı olamadığımız görülecektir. Bu başarısızlık EKİM'in çizgisinden veya politikasından gelmiyor. Bu bizim yanlış pratiğimizden kaynaklanıyor. Biz ne yapıyoruz: Varsa bir yerde üç tane ilişkimiz, onların içinde dönüp duruyoruz. Bir üçgenin içinde zikzak çizip duruyoruz. Onun dışında ne olup ne bitiyor, haberimiz bile olmuyor. Örneğin son bir kaç aydır belirli alanlarda yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütüyoruz, yürüttüğümüz bu ajitasyon ve propaganda faaliyetinin olumlu veya olumsuz nasıl bir etki yarattığının, işçi, emekçi ve devrimci çevrelerin nasıl bir tepki gösterdiklerinden haberimiz bile yok. Oysa yürütülen bu ajitasyon ve propaganda faaliyetinin amacı belli. Bize kalan ise sonuçlarını toparlamak, örgütlemek ve değerlendirmektir.

Bu nedenle içinde dönüp durduğumuz dar kabuğu kırıp dışına çıkmalıyız. Yoksa etkileyebildiğimiz güçleri örgütlememiz mümkün olmayacaktır.

**Cemal ŞAHİN/Adana**

# Kamu çalışanlarının gündemi: Nasıl bir sendikalar yasası?

Kamu çalışanlarını bugünlerde en çok meşgul eden konularda biri sendikalar yasasının neleri içermesi gerektiğidir. Kamu çalışanları "nasıl bir sendikalar yasası?" sorusuna cevap arıyorlar.

Bu konuda ilk hazırlıklar 1991 yılı sonlarında başlamıştı. O dönem Tüm Sağlık-Sen hukuki dil ve biçim yönünden zayıf, fakat içerik olarak oldukça nitelikli bir taslak hazırlamıştı. Bunu Sirkeci'de polis saldırısına maruz kalan bir eylemle kamuoyuna duyurmuştu. Fakat 1992 Martında yapılan genel kurulla oluşan yeni yönetim, maalesef bu taslağı geçen süreçte savunamadı ve kitleye maledemedi. Bunun yerine Kamu Çalışanları Platformu'nun (KÇP) hazırladığı, içerik olarak oldukça geri ve SHP'ye övgüler düzen bir taslağa imza attı. Fakat gerek KÇP ve gerekse Tüm Sağlık-Sen tabandan gelen yoğun tepkiler sebebiyle bu taslağı savunamadılar. Ardından KÇP için yüzkarası olan bu taslak bir şekilde sahipsiz bırakıldı, unutturulmaya çalışıldı.

Bu kötü sınavın ardından sendikalar yaklaşık 1 yıl kadar bu konuda bir hazırlıkla uğraşmadılar. Ne zaman Çalışma Bakanlığı yasa hazırlıklarıyla uğraştığını duyurdu ve el altından hazırladığı taslağı sendikalara gönderdi, o andan itibaren bu konu tekrar sendikaların gündemine girdi. Şu günlerde KÇP bir yasa taslağı ile ilgili çalışmalar yürütüyor. Fakat içeriği ve hangi aşamaya gelindiği konusunda şimdilik yöneticiler dışında kimsenin bilgisi yok. Kamu çalışanları sendikalarında bir zamanlar "söz, yetki, karar çalışanlara" diyenler, bugün bunu çoktan unutmuş durumdalar. Yani cicim ayları çoktan geçti. Artık sendikacılar bu tür konularda karar almak için ne kitlenin görüşünü alıyorlar ne de kitleye zamanında bilgi veriyorlar.

Bugün bir yandan devlet yeni bir yasa ile mücadeleyi boğmaya çalışıyor. Diğer yandan ise kamu çalışanları sendikaları kitleden habersiz bazı hazırlıklar yapıyorlar. Üstelik geçmişte verdikleri kötü sınav gözönüne alındığında, ortaya çıkaracakları taslağın niteliği hakkında da ciddi kuşkular var.

Peki bugün komünistler, sendikalar yasası konusunda kitleler içinde hangi talepleri propaganda etmelidirler?

1- Öncelikle böyle bir hazırlığa tüm çalışanların katılması sağlanmalıdır. Yani kamu çalışanları arasında yasa hakkında tartışmalar açılmalı ve işyerlerinden görüşler alınmalıdır. İstisnasız tüm sendikaların tüzüklerinde varolan "tabanın söz ve karar hakkını savunur" ilkesinin hayata geçirilmesi gereklidir. Bu doğrultuda sendika yöneticilerinin kitleden habersiz yasa hazırlama çabaları teşhir edilmelidir.

2- Tüm çalışanları kapsayan bir yasa savunulmalıdır. Kamu çalışanları için ayrı bir yasal düzenlemeye karşı çıkılmalıdır. İşçi-memur-sözleşmeli gibi yapay ayrılıkların kaldırılması istenmelidir. Bu doğrultuda çalışma mevzuatını düzenleyen tüm yasaların (2821-22, 657, iş kanunu yasası vb.) iptal edilmesi talep edilmelidir. Bu yasalardaki belli maddelere (13,17, vb.) muhalefetle yetinilmemelidir. Bugün bunlar işçi sınıfının da demokratik talepleridir. Bu sebeple mücadelenin ortak olması gerektiği savunulmalıdır.

3- Grev, genel grev, dayanışma-hak-uyarı ve siyasi grev hakları yasada yer almalıdır. Ne sebeple olursa olsun grev yasaklamaları olmamalıdır.

4- İşverenlere sendika kurma ve lokavt yapma yasaklanmalıdır. Her şeyiyle örgütlü olan sermayeye bu hakların verilmesini "demokrasi" adına savunmak işçi ve emekçilerin görevi olamaz.

5- İşten atma yasaklanmalıdır. Hiçbir gerekçeyle çalışanların işten atılmaları savunulamaz.

6- İşyeri ve ülke düzeyinde örgütlenme ile ilgili her türlü baraj kaldırılmalıdır. İşyerinde en çok üyeye sahip sendika yetkili kabul edilmelidir.

7- Sendika üye ve yöneticilerinin yasal güvenceleri sağlanmalıdır. İşverenin bunlar üzerinde yaptırım uygulamasına olanak verilmemelidir.

8- Sendikaların ülkenin siyasi gündemi ile ilgili her konuda görüş bildirme ve tavır alma hakları tanınmalıdır.

9- Her yönden devletten bağımsızlık sağlanmalıdır. Devletin sendikalara müdahalesi (mahkemesiyle, bankasıyla, denetimiyle) kaldırılmalıdır.

Bugün komünistler kitleler içinde yukarıda belirttiğimiz ilkelerin yoğun propagandasını yapmalıdırlar ve bu talepler için kitleyi harekete geçirme mücadelesi vermelidirler.

**Devrim EGE**

# Tüm Sağlık-Sen'de durum nedir?

Büyük mücadeleler verilerek kurulan sendikamız Tüm Sağlık-Sen, politika üretmedeki yetersizliği, güncel olaylara müdahalesizliği karşısında, tıkanma ve yeni sendika bürokratları yaratma aşamasındadır. Tüm Sağlık-Sen yönetimi, sendikamızın eski mücadeleci geleneğini lafta sürdürmekte, pratikte ise terketmiş bulunmaktadır.

Sendikanın önündeki önemli engellerden biri merkezi olarak yeterli politika üretememesi, tabanla iletişime girememesidir. Merkezi politika genelde tabanın geleneksel düşünüş tarzına göre belirlenmekte ve bu ise kendi içinde sendikayı tıkayarak ileri bir mücadele çizgisi sergilemesini engellemektedir. Örneğin sendikanın yayınladığı bildiri, dergi ve demeçlerde, Kürt halkının yaşamış olduğu baskılar, kirli savaş, devletin uyguladığı terör ve insan hakları ihlallerinden bahsetmek, merkeze göre sendikanın güç kaybetmesi anlamına gelmektedir. Tabana gerçekleri ve bu gerçekler karşısında ne yapılması gerektiğini anlatmak, temsilcilerini bu yönde eğitmek yerine, kitlenin geri bilincine göre hareket edilmektedir. Bu da sendikanın geriye doğru sayması demektir.

Sendikanın sorunlarından biri de tabanın söz ve karar hakkının engellenmesidir. Tüzüğünde yeralan "tabanın söz ve karar sahibi olması için önündeki tüm engelleri kaldırır" maddesine rağmen, bu yönde hiçbir girişimde bulunulmamış, tersine yeni engeller getirilmiştir. Tüzük Kurultayı'nın hala yapılamaması ve önümüzdeki dönemde yaklaşan olağan genel kurula katılacak delegelerin belli bir kesimi temsil etmesi, bir çok işyerinin ve bölgenin temsil edilememesi, tabanın söz ve karar hakkının açık bir ihlalidir. Toplantılarda sendikanın genel sorunları ve nasıl müdahale edilmesi yönünde konuşmalar yapan sendika temsilci ve üyelerine karşı yönetim tahammülsüzdür. Bir takım insanları grupçu mantıkla hareket etmekle suçlamakta, böylece kendi sorumluluklarını örtmek istemektedirler.

Diğer bir olumsuzluk ise, sendika yöneticilerinin hızla bürokratlaşmasıdır. Taban ile merkez arasında bağ kopmuş, tabanın öncü kesimi ile sendika bürokratları arasında fikir ve eylem uçurumu artmıştır. Tabana önderlik eden bir çok arkadaşımız sendikanın bu gidişatından memnun olmamakla birlikte ciddi bir ses çıkarmayı da başaramamaktadır. Bu da yönetimi yıpratmama mantığı altında, sendikanın demokratik yapısını işlevsizleştirmeye ve bürokratlaştırmaya götürür. Biz sağlık çalışanlarına sendikanın bu gidişatına dur demek ve yeni sendika ağaları yaratmamak için kolları sıvayıp özveriyle çalışmak düşmektedir.

**Dicle YAĞMUR**

## Eylemde tıkanıklığı aşalım

Tüm Sağlık-Sen bugüne kadar diğer memur sendikalarına oranla mücadeleyi ön saflarda götüren bir sendika olmuştur. Fakat gelinen noktada mücadele yöntemlerinin önü tıkanmış ve içeriği boşalmıştır. Biz komünistler, tabanın geri bilinç ve düşünce tarzını mücadele ve eylemlilik sürecindeki deneyimler değiştirecektir derken, bir noktayı unutmamalıyız. Mücadelenin iyi sonuç vermesi için içeriğinin iyi doldurulması ve her eylemlilik sürecinin bir öncekini tamamlaması ve aşmış olması gerekmektedir. Yoksa yalnızca eylem yapmış olmak için eylem yapmak, hem mücadele biçimini, hem de tabanı yıpratmaktan öteye geçmeyecektir.

Sağlık işkolundaki 26-27 Ekim ve 17-18 Kasım'da gerçekleştirilen iş bırakmalar, artık kendini tekrarlayan eylemlere dönüşmüştür. Bir ya da iki günlük iş bırakmaların içeriği boşalmış ve tabanda bir umutsuzluğa dönüşmüştür.

Biz sağlık çalışanları grevli-toplu sözleşmeli bir sendika yasasının bir an önce çıkartılması için mücadele ederken, hükümet memur sendikaları ile ilgili yasa taslağını hazırlamış durumdadır. Bu taslak çalışanlara sendika hakkını tanımakta, ancak grev ve toplu sözleşme hakkından men etmektedir. Meslek sendikacılığını benimseyen bu taslak, çalışanları kendi içinde bölmektedir.

Bununla beraber hükümet, toplumu hedef alan yeni terör yasası tasarısını da gündemimize sokmuştur. Bu da sendikanın hareket imkanlarını sınırlamakta, önünü tıkamaktadır.

# Hava-İş Olağanüstü Kurultayı

Hava-İş Olağanüstü Kurultayı, sadece hukuki yönden değil, uygulamada da gerçekten "olağanüstü" oldu. Polis olağanüstü önlem almıştı. Basın başta olmak üzere, delege olmayan hiç kimse kurultay salonuna sokulmadı. Buna Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikaların yöneticileri de dahildi. Hatta bu uygulama o dereceye vardırıldı ki, neredeyse üzerinde çalışma belgesi bulunmayan delegeler bile salona alınmıyordu.

Kongre sırasındaki ayrıntılar böylece kamuoyundan gizlendi. Bu olağanüstü önlemler belki de bunu sağlamaya yönelikti. Ama kongre sırasındaki özel önlemler, kongre öncesindeki özel saldırıların bir devamından başka bir şeyi ifade etmiyordu. Bu saldırılar ünlü Hava-İş grevinin hemen ardından başlamış, çok sayıda çalışanın tensikatıyla sürmüş ve nihayet sendikayı olağanüstü kongreye götüren bu aşamaya ulaşmıştı. Sağ muhalif Öztürk, kendi deyimiyle, "Hava-İş'i temiz ellere teslim etmek" üzere çalışıyordu. Yoksa sendikacılık yapmaya filan niyeti yoktu. Öztürk'ün "temiz eller"i sermayenin hizmetindeki ellerdir. Bu yeterince açıktır. Ama bu açıklık şimdiki yönetimle ilgili bir soruyu da gündeme getirmektedir. Hava-İş bugün kimlerin elindedir?

Hiç bir sendikanın durumu ve konumunun sadece yöneticilerinin kimliğiyle ifade edilemeyeceği açıktır. Ama yönetimin, üye iradesinin, üyelerin bilinç ve mücadele düzeyinin yansıması olduğu da bir gerçektir. Bu açıdan, Hava-İş'in bugünkü yönetimi de, ünlü grevde kendini ortaya koyan hava çalışanlarının mücadelesinin bir ürünüdür.

Grevden bu yana Hava-İş yönetimi, Başkan'ın şahsında, işçi sınıfının mücadelesi ve çıkarları konusunda, sermayenin de hain Türk-İş yönetiminin de hazmedemeyeceği bir söylem içerisinde oldu. Grev ve direniş ziyaretlerindeki, çeşitli toplantılardaki konuşmalarıyla, yeni yeni politikleşmeye başlayan işçiler arasında saygın bir imaj yarattı. İşçileri, sermayeye ve sendika bürokratizmine karşı açıkça kışkırttı. Bunların bir teki bile onu olağanüstü kongreye götüren saldırı ve komplolar için yeterlidir.

Bir sendikada bu tür bir sağ muhalafet ve onun siyasi iktidardan destekli saldırı ve komploları karşısında, işçilerin yönetimle birleşmesi doğal bir gelişme. Ne var ki saldırıya uğradığı için yönetimin her uygulamasını onaylamak da gerekmez. Özellikle belirli bir mücadele ürünü olarak yönetime gelen ve sınıftan yana tutum almaya açık bir eğilim gösteren sendikacıların bu yöndeki hatalarını ortaya koymak, onları sınıf mücadelesi yolunda tutmaya çalışmak gerekir. Hain bürokratlar eleştiriyle suçlarından arındırılamaz. Ama sınıf ihanetçiliğine karşı direnenlerin, farklı bir yoldan bürokratizmin batağına sürüklenmelerine göz yummamak gerekir. Bu hem onların hak ettiği bir yardım, hem de daha önemli olmak üzere, sınıf sendikalarını yaratmada bir adımdır.

Hava-İş üyeleri de olağanüstü kongre dönemi ile ilgili olarak mevcut yönetimi iki yönden eleştiriye tabi tutmalıdırlar. İlki, saldırının görünürdeki hedefi yönetim olmakla birlikte, asıl muhatap sendika ve hava çalışanları olduğu halde, yönetim saldırı ve komplolara karşı neden sendikanın taban gücünü harekete geçirmemiştir? Kaba burjuva oyunlarına karşı "ince" burjuva oyunlar bir yöntem olmakla birlikte, bunun sınıfa yakışmadığı, işçilerin buna ihtiyacı da olmadığı açık değil midir? Ayçin liderliğindeki yönetim, sınıf dışı yöntemlerle şimdilik "kazanmış" görünse de, ardında mücadeleci bir üye desteği olmadığı sürece, eninde sonunda sermayeye yenilmeye mahkum olduğunu bilmiyor mu?

Bunlarla bağlantılı olarak yönetimin kongre sırasındaki pasifliği de ele alınmak zorundadır. Polis kongre sırasında Hava-İş yönetiminin yetkilerine el koymuş, yasadışı biçimde Ayçin ekibiyle her türden dayanışmayı engellemiş, hatta koşullar elverirse daha vahim olaylar düzenlemek üzere salona sivil faşist güçler yerleştirmiştir. Tüm bunlara karşın Hava-İş yönetimi, kongre öncesinde yürüttüğü çalışmanın yarattığı zayıflıkla, kendine ait yetkileri hiç karşı çıkmadan polise devretmiştir. Bu zayıflıklar sorgulanmalı, önümüzdeki süreçte, hiç de azalmayacak, hatta giderek artacak saldırılara karşı, daha güçlü bir Hava-İş'in yaratılması için gerekli dersler çıkarılmalıdır. Hem hava çalışanlarının, hem de Hava-İş yönetiminin unutmaması gereken temel nokta, asıl güç kaynağının mücadele içindeki sınıf olduğudur. Üyelerinin mücadele birliğinin cisimleşmiş ifadesi olmayan bir sendika yönetimi, sermayenin karşısında uzun süre dayanamaz. Ya teslim olur, ya teslim alınır!..

# Filistin: İntifada dinamiği kırılamadı

13 Eylül'de Washington'da imzalanan otonomi antlaşması ile Filistin sorununun çözüm sürecine girdiği sanılıyordu. Filistin ve İsrail halklarının artık barış içinde bir arada yaşayacakları ve Filistin halkının meşru haklarına kavuşacağı bir dönemin başlatıldığı propaganda ediliyordu.

İsrail başından beri bütçesinin önemli bir bölümünü askeri harcamalara ayırmasına karşın İntifada karşısında başarısız kaldı. İşgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinlilerin günübirlik genel grevleri veya İsrail'e giriş çıkışların sık sık kapatılması da İsrail ekonomisini zor durumda bıraktı.

İsrail İntifada'yı bastırmada şiddet kullanmakla bir sonuç elde edemeyince, pazarlık yoluyla ona son vermekten başka çare kalmadı. Arafat'la masaya oturma ihtiyacı buradan doğdu.

Diğer taraftan Filistin halkı nezdinde ve FKÖ içinde otoritesi ve itibarı gittikçe sarsılan Arafat da, yeni yeni filizlenen Filistin burjuvazisine bir çıkış yolu bulmanın son çare olduğunu sandı. İntifada, Avrupa'nın lüks otellerinde pazarlanarak, İsrail'den yıllardır mücadele yolu ile alınamayan kulislerde elde edilebilecekti! Kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıkların Filistin halkının kaderinin tayini olarak kabul edileceği ve sineye çekileceği düşünülüyordu.

FKÖ antlaşmaya muhalif güçleri ve İntifada'yı bastırmak için durmadan polis yetiştirirken, Filistin burjuvazisi de büyük bir hızla turistik tesisler inşa etmeye, Avrupa'da ortak aramaya koyuldu.

Rabin ise aynı şekilde Arafat'ın vereceği bir emirle İntifada'nın son bulacağını, en azından bölgede sükunetin sağlanacağını umuyordu. Başka bir ifade ile İntifada dinamiğinin kırılabileceğini...

Clinton'un düzenlediği „tarihi" seremoniden bu yana İntifada durmak yerine tersine alevlendi. Rabin'in Arafat'dan talebi açıktır: „İntifadayı durdur, Washington Antlaşmasını uygulayalım!" Ancak, FKÖ'nün Tunus'ta mevzilenen ve petro-dolarlarla yaşamlarını sürdüren kurmaylarının İntifada üzerinde herhangi bir nüfuzlarının olmadığı hemen ortaya çıktı.

Sonuç olarak, Rabin, Arafat ve Perez İntifada'yı bastırmak için ikili görüşmeleri yoğunlaştırırlarken, ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher da yeni bir Ortadoğu gezisine çıkarak Suriye'yi de pazarlıklara taraf etmeye çalışıyor.

**Cem KAYNAK**

## GATT görüşmeleri

Brüksel'de hummalı bir biçimde dünya pazarını paylaşım pazarlıkları sürüyor. Dünya pazarını ABD tekelleri için rakipsiz bir alana dönüştürmekten, uluslararası ticaret kurallarını onların çıkarları doğrultusunda genelleştirmekten başka bir işlevi olmayan GATT pazarlıkları muhtemelen ABD'nin zaferiyle sonuçlanacaktır. Değişik ülkelerin veto tehditleri, taviz vermezlik havaları, sonucu değiştirecek gibi görünmüyor.

GATT Antlaşması henüz imzalanmadı. Dolayısıyla yaratacağı sonuçları tahmin etmek henüz güç. Ancak değişik sosyal katmanlar tehlikenin boyutlarını kavramış durumdalar. Brüksel ve Cenevre'de süren pazarlıklara karşı tepkiler devam ediyor. Bu muhalefet ABD'nin hegemonyacı tavrını ekonomik terimlerle kınamanın sınırlarını henüz aşmıyor. Fakat, ticari rekabetin ABD lehine kızışması, diğer ülkelerde iflasların birbirini kovalaması ve somut sonuçlarının ortaya çıkmasıyla birlikte bu muhalefet farklı boyutlar kazanmak durumundadır.

4 Aralık'ta Avrupa'nın değişik ülkelerinden, Japonya'dan, Güney Kore'den, Hindistan'dan gelen onbinlerce köylü, sanatçı ve emekçi Cenevre'de toplanarak ABD'nin iktisadi hegemonyasını protesto ettiler. Diğer taraftan Japonya ve Güney Kore'de özellikle pirinç üreticisi onbinlerce köylü sokaklara dökülerek GATT pazarlıklarında ABD'ye verilen tavizleri protesto ettiler. Polisle kuvvetleriyle yer yer şiddetli çatışmaların yaşandığı Güney Kore'de yüzlerce insan yaralandı.

Süreç bıçak sırtında ilerliyor; sorunlar içinde kıvranan ve gittikçe bataklığa saplanan kapitalist sisteme karşı, alternatif bir seçeneğin objektif koşullarını olgunlaştırıyor.

*Avrupa'da sermayenin işçilere yeni bir saldırısı:*

# 4 Günlük Çalışma Haftası

İşçiler çalışma saatlerinin kısaltılması için yıllardır mücadele veriyorlar. Bu mücadelenin sonucunda, özellikle Almanya'da haftalık çalışma saatleri bazı önemli işkollarında 35 saate indirildi. Ancak çalışma saatlerinin kısaltılması fabrikalara yeni işçi alınmasına yol açmadı. Çünkü kapitalistler modern üretim metodlarına ek yatırım yaparak, daha az işçi ile aynı sonucu elde ettiler.

Şimdilerde aynı patronlar 4 Günlük Çalışma Haftası (4-GÇH) istiyorlar. Gerekçeleri ise basit: İşsizliği önlemek.Kapitalistler işsizliği önlemek istiyorlar! Bu tabi ki kocaman ve bayağı bir yalandır. Sistem 4-GÇH'nı işçi maaşlarından %20 gibi büyük bir vurgun vurabilmek için gündeme getirdi. Hırsız kalkmış, ben işsizliği önlemek istiyorum diye, hırsızlığı sinsice bir argümanla kamufle etmek istiyor.

Volkswagen'de kapitalistler ve bunların maşası sendika ağaları bir defa daha uşaklıklarında kusur etmeyerek bu hırsızlığın aracıları oldular. Almanya'daki bazı fabrikalarda bundan böye 4-GÇH geçerli olacak.

Bu hırsızlığın boyutlarına bir gözatalım: İşçi maaşları %10 kesintiye uğrayacak; Bu operasyon sonrasında işçilerin işten çıkarılmayacaklarına ilişkin hiç bir güvence verilmeyecek ve yeni işçi alınmayacağı için bunun işsizliği azaltıcı etkisi olmayacak; Tatil paraları ve diğer sosyal „yardım"lar büyük ölçüde tırpanlanacak.

Somut olarak baktığımızda işçilerin senelik kazançlarından %20'lik kocaman bir hırsızlık sözkonusu.. Özelleştirme gibi 4-GÇH da kapitalizmin işçilere yönelik bir saldırısıdır.

Kapitalist sistem ekonomik krizin faturasını işçilere ödetmek istiyor. Bunalım yalnızca ekonomik değil, siyasal kriz de sistemin krizini bütünlüyor. Krizin kaynağı kapitalizmdedir. Sermayenin saldırılarını militan bir tavırla göğüsleyip geriletmemiz gerekiyor. 4-GÇH'na evet, ancak bunun faturasını parababalarına ödetmek koşuluyla...

**S.BUGÜN**

# İtalya'da belediye seçimleri

İtalya'da 21 Kasım'da yapılan belediye seçimlerinin ilk turunda oylar Demokratik Sol Parti (PDS) ve faşist MSİ arasında oluşan kutuplarda yoğunlaştı. İkinci turunda PDS ülkenin en önemli kentlerinde belediye başkanlığını elde ederken, başkent Roma'da desteklediği Francesco Rutelli kazandı.

Ancak, bu sonuçlar, ilerici ve demokrat güçlerin seferber olması sonucu şimdilik sandıkta dizginlenen faşist akım için bir yenilgi veya hezimet anlamı taşımıyor. MSI'nin lideri Gianfdarco Fini Roma'da %46,4, Mussolini'nin torunu Alessandra Napoli'de %46,2, Kuzey Ligi'nin adayı Venedik'te %44,9 oranında oy aldılar. Bu demektir ki, İtalya'da Mussolini'nin mirasçıları yeniden iktidarın kapısına dayanmışlardır.

Sonuçlar başka bir açıdan düşünüldüğünde, İtalya'da mücadelenin giderek yoğunlaşacağını gösteriyor. İşçi sınıfının ekonomik talepleri ağır basan hareketlilik ve eylemliliği bunun bir ön belirtisi sayılabilir.

Nitekim 10 Aralık'ta binlerce maden işçisi Milano, Torino ve Roma gibi kentlerde sokağa döküldü. İtaltel, Dalmine vb. kamu şirketleri personeli ve ulaşım sektörü çalışanlarının başlattıkları grev sürüyor. Diğer taraftan, 11 Aralık'ta başkent Roma'da onbinlerce liseli eğitim politikasını protesto ettiler.

## Belçika'da yeniden genel grev

*On gün aradan sonra 10 Aralık günü Belçika yeniden görkemli bir genel greve tanık oldu. Avrupa zirve toplantısına denk düşürülen eylem, ülkede yaşamın tamamen durmasına neden oldu. Genel grev genel politik söylemlerin tek tek ekonomik talepleri gölgede bırakmasıyla dikkati çekti. Eylemin AET zirve toplantısına denk getirilmesi, Belçika'yı aşarak Avrupa genelini kapsaması ve "Kahrolsun Maastrich! 18 milyon işsizi ne zaman hesaba katacaksınız?! Sermaye geliri ne zaman emek gücüyle eşdeğer bir biçimde vergiye tabi tutulacak?!" türünden talepleri dile getirmesi, eylemliliğe yeni bir politik boyut kazandırdı.*

# Karşılanan ihtiyaç: "Okurlardan / Yoldaşlardan"

MYO'muzla ilişki, her dönem için, örgütümüzün kadrolarının, dahası sempatizan ve taraftarlarımızın oldukça değer verdikleri bir ilişki olmuştur. Zira yalnızca "iyi günler"de değil, örgütümüzün iç sorunlarla boğuştuğu sıkıntı dolu günlerde de MYO, tüm kadrolarımız ve yakın çeperimiz için neredeyse biricik yaşam kaynağı olabilmiştir.

MYO'muz, hiçbir zaman, ulaşılması güç resmi bir organ niteliği taşımamış, öyle de görülmemiştir. Daha başından kadrolarıyla, kadro potansiyeli taşıyan sempatizanlarıyla ve nihayet sıradan her okuruyla sıcak ilişkiler kurmuş, onları düşünmeye, düşünsel yeteneklerini harekete geçirip, kullanmaya, yorumlayıp/yazmaya teşvik etmiştir. Dahası var. O, yalnızca örgütümüzün temel ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarının ele alınıp tartışıldığı, kararlaştırıldığı bir organ değil, bizim için deyim uygunsa kişisel/özel kimi sorun ve sıkıntılarımızı da büyük bir rahatlıkla tartıştığımız bir dosttur da. O'nu bizim için vazgeçilmez bir ilişki haline getiren de işte bu nitelikleridir.

Belirtmek gerekir ki, MYO'muzun bu niteliklere haiz olmasında MK'mızın ve özellikle de MYO redaksiyonumuzun belirleyici rolü vardır.

MYO Redaksiyonu son dönemlerde yoldaşları ve okurlarının MYO ile ilişkilerinin işlevselliği ve vazgeçilmezliğini pekiştirip/güçlendiren, hemen her okuru MYO'ya yazmaya teşvik eden bir yeni adım daha atmış bulunuyor: *"Okurlardan / Yoldaşlardan"* köşesi... Gerçekten de bu köşe bir yaratıcılık örneğidir. Redaksiyonu kutluyorum. Şu nedenle ki; kimi yoldaşlarımız ve daha çok da yakın çeperimiz içinde yer alan sempatizan ve taraftarlarımız, redaksiyonun ısrarlı çağrılarına, teşvik edici çabalarına rağmen, MYO'ya yazma konusunda oldukça tutuk davranıyorlardı. Bu bir yerde doğaldı da. Zira, sözkonusu yoldaşlar, MYO ile yazışma sorununa daha çok teorik içerikli yazılar ya da temel yazı niteliğindeki politik makaleler üzerinden bakıyorlardı. Kendilerini ise bu düzeyde yazılar yazma konusunda hayli yetersiz görüyorlardı. Bu durum haliyle onları cesaretsizliğe itiyor, MYO'ya yazmamalarının bir gerekçesi oluyordu.

Gelinen yerde *"Okurlardan / Yoldaşlardan"* köşesi bu gerekçeyi boşa çıkartmış bulunuyor. Artık, yalnızca teorik-politik içerikli temel önemde makaleler yazamayacağını düşünen yoldaşlar değil, hemen tüm okurlarımız için büyük bir rahatlık duyarak yazacakları bir köşe vardır. Okurlar "iyi de ne yazabilirim?" diye düşünmemelidir. Türkiye bir devrim ülkesidir. Sürekli kaynayan ve hareket halinde olan bir topraktır. Her gün sayısız devinime, olaya tanık olmaktayız. Ve yazacak çok şey vardır, bulunabilir. Bu kimi zaman katılınan bir miting ya da bir yürüyüşe, ziyaret edilen bir grev ya da direnişe ilişkin bir gözlemdir. Gecenin bir büyük sessizliğinde yüzlerce-binlerce işçi ve emekçiye hitap edip-etkilemeye dönük olduğu bilinerek kullanılan bir afişin asılması, ya da işçileri grev ve direnişlere çağıran bir bildirinin dağıtılması anında duyulan heyecan ya da hazdır... Kimi zaman okunan bir marksist eser, ya da heyecan verici bir romanın bize sağladığı aydınlıktır... İşkencede polise kafa tutan bir devrimcinin tanık olduğumuz kahramanlık öyküsünün önemi ve bizdeki yankısıdır... Özgürlüğü için yiğitçe dövüşen Kürdün kavga çığlığıdır vb. vb. Hepsini, her şeyi yazabiliriz. İçimizden geldiği gibi, kendimize özgü bir üslupla ve kendi kelimelerimizle... Bilgi olsun, bilinsin diye yazmalıyız... Şüphemiz olmasın ki her biri sanıldığından da yararlı birer katkı olacaktır.

O halde iş başına. MYO'ya yazalım-yazışalım.

*

*"Okurlardan/Yoldaşlardan"* köşesinin hedefi oldukça geniş tutulmalıdır. O yalnızca "biz"den yoldaş ve okurların MYO ile yazışması için ayrılmış bir köşe olarak düşünülmemelidir.O, aynı zamanda ve özellikle „biz"den olan ama henüz bizimle organik/örgütsel bağı olmayan, fabrika önünde eline bildiri tutuşturduğumuz oldukça zor koşullarda

kutusuna bildiri ve yayın bıraktığımız işçilerle, özellikle de öncüleriyle, emekçilerle, özgürlüğü için dövüşen Kürt insanıyla, devrimci hareketin saflarındaki yüreği devrim ve komünizm davası için çarpan devrimci militanlarla bağ kurmanın aracı olmalıdır. Özel bir çaba ile, onlarla çok özel olarak ilişkiler kurarak, güvenirlilik çerçevesinde MYO'muzla yazışmaları için gerekli kontaklar verilerek onların da bu köşeye yazmaları sağlanmalıdır. Yazmaları-yazışmaları özel olarak istenmeli, teşvik edilmelidirler. Bugüne kadar dolaylı biçimde yayınlarımızı alan/okuyan ama bir kez olsun okudukları/ve bizim hakkımızdaki düşünce ve duygularını öğrenemediğimiz/öğrenme başarısını gösteremediğimiz bu okurları bize yazan, bizimle tartışan "okurlar ve yoldaşlar" haline getirmeliyiz. Farklı düşüncede olabilirler. Eleştirel de olabilirler. Farketmez. Rahatlık içinde yazsınlar/yazışsınlar/tartışsınlar bizimle. Hiç değilse bize sorular sorsunlar, yanıt verelim. Bunun kendisi bile MYO'mıza canlılık kazandırır, onu zenginleştirir. İyi bir diyalog kurarsak / kurabilirsek eğer çok şey kazanacağız.

MYO'muzun çok daha geniş bir kitleye ulaştırılması, önemli bir görevimizdir. Ancak unutulmamalı, bu bir amaç değildir. İşçilerle, öncü işçilerle, militan devrimcilerle bağ kurmaktır aslolan. Öyleyse, MYO'yu daha geniş bir kitleye ulaştırmak için harcanan çaba ile eşdeğerde, hatta ondan daha fazla çaba, MYO ulaştırdığımız unsurlarla doğrudan bağ kurmak için de harcanmalıdır.

Tüm yoldaşları Okurlardan / Yoldaşlardan köşesi üzerinden öncü işçilerin, militan devrimcilerin MYO ile somut bağ kurmalarını sağlamak üzere seferber etmeye çağırıyorum.

**Serkan METİN**

# *Ekim*'e öneriler

*Ekim*'i her yeni sayıda daha da güçlendirdikleri için öncelikle görevli tüm yoldaşları kutluyorum. Gerçekten de *Ekim* her yeni sayısıyla gerek içerik ve gerekse de biçim olarak daha da güçleniyor. Ben de bu gelişmeye katkı sağlayabilmek amacıyla bazı önerilerimi sunmak istiyorum.

Son sayı (sayı: 83, 15 Ekim '93) bana göre en iyi olanı. Sayfalarıyla ve pikajıyla oldukça nitelikli buldum. *Okurlardan/Yoldaşlardan* sayfası, kitap tanıtımı sayfası oldukça olumlu. Bunlar devam ettirilmeli. Kitap tanıtımı sayfası kültür-sanat sayfası olarak da düşünülmelidir. Son sayfa önemli günlere, devrimlere ve devrim şehitlerine ayrılmaya devam edilmeli ve mutlaka resim kullanılmalı.

Öğrenci gençlikle ilgili *Ekim*'de büyük bir eksiklik var. Bu eksiklik de yazı akışıyla ilgili bir sorun. İlgililerin bu konuda uyarılıp yazı akışı mutlaka sağlanmalıdır. Böylece bu alanla ilgili eksiklikte bitecektir. *Ekim*'deki imzalar mutlaka artırılmalıdır. Bence en önemli eksikliklerden biri de budur. Özellikle işçi yoldaşlardan yazı akışı artmalıdır. Yazı ile beraber şiir ve karikatür de kullanılabilir.

Kutuların ve başlıkların kullanılışının oldukça faydalı olduğu görüşüne katılıyorum. Başlıklar yazının ortasına doğru ve soldan boydan boya da yazılabilir. Veya başlık siyah zemin üzerine yazılabilir. Kutular önemli bazı bölümlerin yazıda öne çıkarılması için de kullanılabilir. Birinci sayfada küçük kutularla içindekiler bölümü yapılabilir.

Orta sayfa perspektif koyan, görevler belirleyen ve direktif içeren yazılara ayrılmalıdır. Bunlar politik yazılar olabileceği gibi, *Ekim'den Yoldaşlara* türünden yazılar da olabilir. Yazılar mümkünse ayrılan sayfada sonlandırılmalı. Eğer devamı başka sayfaya aktarılacaksa bu sayfa daha sonraki bir sayfa olmalı. Bir ara yapılan burjuva basından seçmelere bence devam edilmeli. Ayrıca devrimci demokrasiden seçmeler (inciler) de yapılabilir. İllegalite sınırları içinde MK, İK'ler, YDK, Organ Raporları ve çeşitli iç yazışmalar *Ekim* sayfalarında yeralmalı. Bu "Işık, daha çok ışık!" şiarımıza uygun bir davranış olacaktır. Örgütsel faaliyetlerimiz hakkında bilgilendirme mutlaka yapılmalıdır.

**Devrim EGE**

# Okurlardan / Yoldaşlardan...

## Kürt özgürlük mücadelesi engellenemez

Kürt sorunu emperyalist dünyayı başından beri ilgilendirdi. Kürdistan topraklarında Çekiç Gücün varlığı, emperyalistlere bağlı olarak kurulan uydu Kürt devleti, uluslararası sermayenin bu konudaki tavrının bir göstergesiydi. Kürt sorununun Avrupa'da kazanmış olduğu önemin "terörizm" safsatasıyla karartılarak, uluslararası dayanaktan yoksun bırakılmak istenmesi ise, Türk devletinin gelişen Kürt ulusal hareketi karşısındaki çaresizliğini azaltmaya yönelik bir çaba idi. Avrupa emperyalizminin Türk devletine verdiği sembolik bir destekti.

Fransız emperyalistleri yahudi avına çıkar gibi PKK'lı ve Kürt avına çıktı. Kürtlerin tüm yasal derneklerini kapattı, bir çok evi bastı, yüzlerce Kürdü karakollara doldurdu ve 24 kişiyi tutukladı. Çok geçmedi 26 Kasım günü Alman emperyalistleri tarafından aynı yöntemlerle Kürtlere bir saldırı yöneltildi. Tüm PKK yanlısı dernekler kapatıldı, bir çok Kürt karakollara doldurulduu. KURD-HA büroları kapatıldı. Kürtler ise özellikle Almanya'da kapatılan dernekleri tekrar işgal ederek emperyalistlerin baskı politikalarına meydan okudular.

Emperyalist düzen dolandırıcıdır, sahtekardır. Emekçilerin alınterini sömüren ve emekçilerden çaldığı ile başka emekçileri kurşunlayan pis bir düzendir. 8 Kasım'da Avrupa gazetelerinde çıkan bir açıklamaya göre, AET Geliştirme Fonu'nun sığınmacılar ve konut için ayırdığı parasal desteğin Türkiye ve İtalya tarafından başka amaçlar için kullanıldığı ortaya çıkmış. Kasadaki toplam 2 milyar Marka yakın paranın üçte ikisini İtalya ve Türkiye harcamış. Araştırmalara göre bu paranın İtalya'da Floranca yakınlarında lüks otellerin yapılmasına, Türkiye'de ise Kürt özgürlük mücadelesine karşı kullanılmak üzere silah harcamalarına yatırıldığı tespit edilmiş.

Kürt halkını dünden daha güçlü ve kararlı bir şekilde desteklemek bugünün en yakıcı görevlerinden biridir.

*C. Yücel/Hollanda*

## Tükenmiş demokratlar Alevi derneklerinde

Devrim toprağı olan Türkiye'de reformizm ve legalizm olumsuz bir rol oynamakta ve bu, devrim ve sosyalizm adına utanç verici bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Bunda burjuvazinin ehlileştirme planlarının ne denli etkili oldugu artık net olarak gözle görülmektedir. Legalizm ve reformizmin batağına iyice saplanmış olan geçmişin küçük-burjuva devrimcileri (bazı kesimler hariç), bilinçli ya da bilinçsiz, artık düzenin çıkarlarına uygun davranmaktadırlar. Buna bir örnek olarak İzmir'deki bir Alevi derneğinin yöneticilerini verebiliriz. Ki bunlar '80 öncesinin su götürmez keskin devrimci-demokratlarıydı. Şu anda yürüttükleri faaliyetler artık küçük-burjuva demokrasisi adına bile değil. Bunlar doğrudan ya da dolaylı olarak düzenin çıkarına hizmet eder hale gelmişlerdir. Bu tür derneklerin bu tükenmiş yöneticileri bugün devrim kelimesini bile ağızlarına almaktan kaçınmaktadırlar.

Biz komünistler bu tür derneklerin insanları alevilik ve demokrasi adına düzen kanallarına aktarılmasının birer aracı olduğunu ve bunun bilinçli olarak yapıldığını döne döne anlatmalıyız.

*Ozan Yenigüneş/İzmir*

## Orta yol yoktur

Açlığın, yoksulluğun, sefaletin, sömürünün, Kürdistan'da yaşanan kirli savaşın ve devlet terörünün daha da yoğunlaştı bugünün Türkiye'sine bir bakalım. Kokuşmuş sermaye düzeninin işçi ve emekçilere yönelttiği baskı, özelleştirme, işten atılmalar ve vahşice saldırıların ulaştığı boyutları ortadadır. Devrim ve iktidar mücadelemizi yükseltmek için, proleterlerin arzu ve isteklerinin gerçekleştiği, eşitliğin, din, dil ve ırk ayrımı yapılmayan insanca bir yaşam biçimi

olan sosyalizme ulaşmak için, bu doğrultuda ileriye daha sağlam adımlar atmak için, biz komünistler daha çok fedakarlık yapmalı, daha çok çaba harcamalıyız. Randevularımızı aksatmamalı, faaliyetlerimize ara vermemeli, istekle, şevkle mücadele etmeliyiz. EKİM'le yeni tanışan güçleri teorik olarak çok çabuk eğitmek için, onlara daha çok zaman ayırmalıyız. Bu yoldaşlarımız teorik olarak belli bir seviyeye gelmemiş olsalar bile, devrim adına mutlaka bir şeyler yapmak istiyorlar. Başlangıç için pratik faaliyetlere katılmalılar.

Sermaye düzeni bunalım içindedir ve bu bunalımı gizleyemiyor. Azgın köpekler gibi terör estiriyor ve insanlarımıza saldırıyor. Zamanı çok iyi değerlendirmeliyiz. Artık birşeyler yapmalıyız. Sonuca ulaşmak için çalışmalarımızı daha da hızlandırılmalıyız. Kısaca biz komünistler üzerimize düşen görevleri tam anlamıyla yerine getirmeliyiz.

Ya düzene karşı proleter sosyalist bir akımın öncülüğünde örgütlü bir mücadele, ya da sömürüye, baskıya, faşist devlet terörüne karşı sessiz kalıp, yaşamı böyle kabul edip, düzenin içinde eriyip gitme! Orta yol yoktur.

***M. Kızılbayrak/Adana***

## Sınıfın partiye ihtiyacı var

Artan ekonomik bunalım, gerileyen işçi ücretleri kapitalistlerin özelleştirme çalışmaları önümüzdeki günlerin kitlesel işçi hareketlerinin müjdesini veriyor. Kapitalistler özelleştirme sonrası yükselecek bu kitlesel işçi hareketlerini kırmanın ve bünyesinde eritmenin plan ve çalışmalarını daha bugünden yapmaya başladılar bile.

Bu işçi hareketlerini yönlendirecek, onları kavgamıza katacak, önderlik yapabilecek proleter kitleyi ateşleyecek, onlara güç ve güven verecek, sempatizanlarına ihtilalci ve militan ruhunu yerleştirecek bir önder partinin mutlaka çok hızlı biçimde illegal olarak kurulması şarttır. Düzenin en ateşli savunucuları bile düzenin sıkıştığını, bittiğini söylüyorlar. Bu düzenin emekçi sınıflara verecek hiçbir şeyi yoktur. Aksine günden güne ağırlaşan ekonomik şartlar ve yeni vergiler emekçi halkı daha çok zora sokuyor.

Emekçi halktan alınan vergilerle devlet güçleri Kürdistan'a bombalar yağdırıyor. Oradaki Kürt vatandaşlar göçe zorlanıyor. Organize ve çok iyi örgütlenmiş bir komünist hareket saflarımıza birçok kesimden insan kazandıracaktır. Proleter kesimin çoğu düzenden birşey beklememekte ve bir arayış içindedir. Şimdi kavgamızı güçlendirmek ve bayrağımızı daha yükseklere çıkartmanın tam zamanıdır.

***Ekim okuru bir işçi/İstanbul***

## Kapitalizm can çekişiyor

Kapitalizm can çekişmesinin faturasını katliamlarıyla, yoğun sömürü politikasıyla işçilere, emekçilere ve Kürt halkına çıkartıyor. Tansu Çiller *Milliyet*'te yayınlanan açıklamasında şöyle diyordu: "Terörle mücadele edebilmek için KDV artışından vazgeçmeyeceğiz." 1994 yılında, 116.3 trilyon lira olması planlanan savunma harcamalarına KDV'den gelecek 20 trilyon liranın da ekleneceğini, belirtti. Buna göre bütçeden teröre aktarılan pay şu şekilde bölüştürülecek: Savunma gideri, 93.5 trilyon, emniyete 22.8 trilyon, savunma fonu 15 trilyon, KDV'den aktarılacak 20 trilyon.

Kapitalizm çürümenin eşiğindedir. Silahlanma politikaları, katliamları, işçi ve emekçilere dönük saldırıları bunun kanıtlarıdır. Lice katliamıyla Kürt ulusal özgürlük hareketine vermeye çalıştığı gözdağı bir başka kanıtıdır. Erzurum'da ise Kürt halkının topyekün imhası için MHP'lilerin başı çektiği bir milis oluşturma çabasındadır. Bu kapitalizmin Kürt halkının büyüyen mücadelesi ile başa çıkamadığının göstergesidir.

Komünistler kapitalizmin tüm çirkefliklerini her alanda teşhir etmeli, ajitasyon ve propaganda faaliyetini yoğunlaştırmalıdırlar.

***Kemal Devrim/Adana***

## Okurlardan / Yoldaşlardan...

# XX. yüzyılın iki büyük devrimcisi



**J. V. STALİN: Sovyet halklarının lideri**

**(114 yaşında)**

## *"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz"*

"Teori, bütün ülkelerin işçi hareketlerinin genel biçimi ile ele alınan deneyimdir.

Kuşkusuz ki teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır; tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta, elyordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik ile çözülmez bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir. Çünkü, harekete, güvenliği, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağıntılarının anlaşılmasını, teori ve yanlız teori sağlayabilir; çünkü teori ve yalnız teori, yalnızca sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerini değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir. Şu ünlü tezi söyleyen ve birçok kez yineleyen Lenin'den başkası değildir: *"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz."*

**MAO ZEDUNG: Büyük Çin Devriminin önderi**

**(100 yaşında)**

## *"Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır"*

"Kudretli diye tanınan bütün gericilerin gerçekte kağıttan kaplanlar olduğunu söyledim. Sebebi onların halktan kopmalarıdır. Bakın, Hitler kağıttan kaplan değil miydi? Yıkılıp gitmedi mi Hitler? Çarın, Çin imparatorunun, Japon emperyalizminin kağıttan kaplan olduğunu da söyledim. Görüyorsunuz, hepsi yıkıldı. Amerikan emperyalizmi henüz yıkılmadı ve üstelik atom bombasına da sahiptir, ama fikrimce o da devrilecektir, o da kağıttan kaplandır."